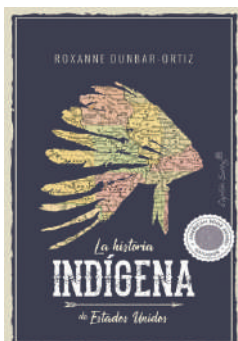

MALARRASSA

El periòdic independent i de distribució gratuïta de Terrassa

Roxanne Dunbar-Ortiz

Ressenya de La historia indígena de Estados Unidos

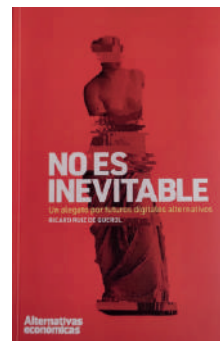
PÀGINA 15

Espai CET

Propostes del Centre Excursionista per a l'estiu i l'alta muntanya

PÀGINA 13

Ricard Ruíz de Querol

Una altra 'revolució tecnològica' és possible

PÀGINA 14

→ Llei de Segona Oportunitat

Com cancellar els deutes impagables de persones físiques i autònoms

PÀG. 2

Les AMPA denuncien la manca d'inversió en climatitzar les escoles bressol i de primària

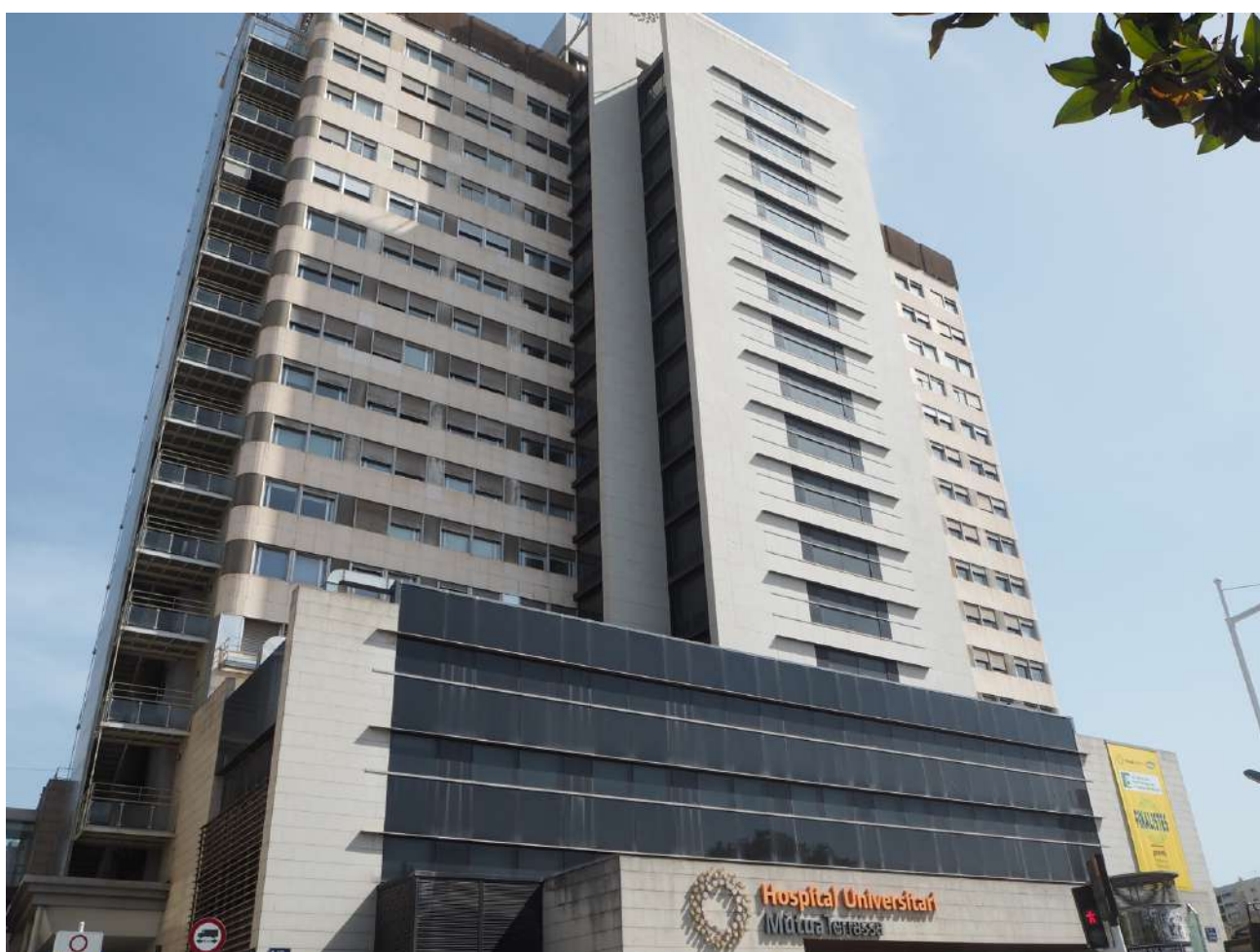
PÀG. 6

→ Espai Cuidem-nos

Entrevista a la cooperativa Clara Ser Gran, per un nou model de cures

PÀG. 4

→ La sanitat en el focus

Mútua Terrassa presta el servei sanitari públic amb set convenis caducats i quatre a punt de vèncer

PÀGS. 8 i 9

La Favt, Marea Blanca i el comitè d'empresa CST volen el CAP Nord i el CUAP 100% públics

PÀGS. 3 i 9

En marxa la Comunalitat Urbana Barri Futur Terrassa

→ Accions col·lectives des de l'economia social i solidària en quatre barris de la ciutat

PÀG. 6

> La Llei de Segona Oportunitat va ser aprovada el 2015

Pot cancel·lar els deutes a persones físiques i autònoms

Els procediments de Segona Oportunitat segueixen a l'alça, demostrant la seva utilitat. La reforma no pot fer marxa enrere.

Lluís Costa

Dades publicades a principis de juny pel Consejo General del Poder Judicial al palesen la consolidació del mecanisme de la Segona Oportunitat com una bona solució per a les persones en situació d'insolvència. El trimestre del 2022 ha finalitzat amb un total de 4.032 concursos consecutius, dels quals 141 han estat declarats i conclosos simultàniament.

Davant la reforma concursal pendent d'aprovació, que podria fer marxa enrere, cal que es mantingui l'essència del sistema de plena exoneració dels deutes per al «deutor de bona fe», reclama el Col·legi de l'Advocacia de Barcelona.

Fa mesos que la Síndica de Greuges de Terrassa havia informat del nombre creixent de persones que demanen informació i ajuda davant situacions d'endeutament impossibles de solucionar. «Han tocat moltes portes, però no s'en surten», explica en declaracions a *Malarrassa*. Són treballadores autònomes o persones que no poden pagar la hipoteca o préstecs, a les quals «els embarguen tot». No és el cas, que la Síndica pugui resoldre aquestes situacions, però coneixedora de l'existència i bon funcionament de la Llei de Segona Oportunitat, així com d'un grup de treball d'advocats a Terrassa, Isabel Marquès recomana fer una consulta, gratuïta, amb aquests advocats.

D'acord amb l'anàlisi de dades dels concursos de persona física durant el primer trimestre de l'any

2022, publicades el 6 de juny pel Consejo General del Poder Judicial (CGPJ), es constata que de gener a març del 2022 s'han presentat un total de 4.032 concursos, dels quals 1.220 han estat de persona física empresària i 2.812 han estat de persona física no empresària. Xifres superiors als 3.503 concursos amb què es va tancar el mateix primer trimestre del 2021, que significa un creixement d'un 11% sobre aquest període.

Els concursos d'empresaris autònoms han augmentat un 11%, confirmant la necessitat de disposar d'una eina efectiva, que permeti donar una solució al teixit de persones emprenedores

L'anàlisi, realitzat per l'Observatori de la Insolvència Personal del Col·legi de l'Advocacia de Barcelona (ICAB), constata així mateix que les xifres del primer trimestre d'enguany han superat els 3.699 concursos de creditors de persones físiques amb què es va tancar el quart trimestre del 2021, fet que ha significat un augment del 9%.

Es rellevant l'increment del 46% dels concursos de persona física no empresària, que ha crescut un 8% respecte al quart trimestre del 2021. Alhora, els concursos d'em-

SEGONA OPORTUNITAT

una llei a l'abast de tothom

QUE ELS DEUTES NO ET VENCIN

SEGUNDA OPORTUNIDAD

una ley al alcance de todos

QUE LAS DEUDAS NO TE VENZAN

presaris autònoms han augmentat un 11%, confirmant la necessitat de disposar d'una eina efectiva, que permeti donar una solució al teixit empresarial de les persones emprenedores per iniciar nous projectes i activitats exonerant la totalitat dels deutes, o bé, sotmetent el pagament dels crèdits públics i els crèdits privilegiats a través d'un pla de pagament sostingut basant-se en la capacitat de generar ingressos de l'emprenedor.

Catalunya encapçala el llistat de comunitats autònomes on s'ha utilitzat aquest procediment de Segona Oportunitat, sumant el 30% dels mateixos en cas de persones físiques empresàries, seguit pel 16% de Madrid i el 12% d'Andalusia i el País Valencià.

El balanç de l'ICAB, publicat el 7 de juny, afirma que «s'ha evidenciat que és una solució necessària, útil i eficaç que permet superar situacions d'exclusió econòmica i social de les persones, a partir de l'acord amb els creditors o bé sol·licitant al jutjat l'exoneració dels deutes».

Afegeix que «l'increment sostingut» verificat del procediment, permet assegurar que aquesta eina «incideix en la incorporació d'una cultura de segona oportunitat en la nostra societat, en percebre's com una veritable solució».

Reforma pendent de la llei

Davant d'aquesta realitat, l'observatori del col·legi de l'advocacia de Barcelona demana que la reforma pendent de la Llei Concursal «no signifiqui una reculada en l'eficàcia d'aquest procediment per als empresaris als quals va destinada», tot declarant que l'actual Projecte de Llei de Reforma Concursal, «promou un blindatge del crèdit públic que no permet la plena exoneració per emprendre nous projectes».

Informa encara sobre la limitació que suposa la proposta de no exoneració del crèdit públic per sobre de 1.000 euros, així com la restricció a l'accés pel fet d'haver estat sancionat administrativament, que fan pensar en una «reculada en el mecanisme de la segona oportuni-

tat, ja que serà qüestionada la seva eficàcia i, per tant, deixarà de ser percebut com una veritable i eficaç solució».

En el cas dels empresaris autònoms, el mecanisme «ha de continuar oferint una solució al sobreendeutament basant-se en els paràmetres essencials que actualment permeten exonerar el crèdit públic dins un pla de pagaments», argumenta el terrassenc Miguel Àngel Salazar, membre del Grup de Treball de la Segona Oportunitat de la Comissió de Normativa ICAB-CICAC. «Aquest extrem», afirma en declaracions a *Malarrassa*, ha de ser considerat com una «oportunitat clara per poder refer projectes empresarials i personals que permetin sortir de l'ostracisme i de les limitacions a què dona lloc mantenir deutes no solucionables al llarg de la vida».

D'altra banda, afegeix, «s'evita un increment de l'economia submergida i s'afavoreix l'inici de nous projectes empresarials que generin valor econòmic i social de futur».

Qui es pot acollir, requisits i funcionament

Moltes persones i famílies es veuen en una situació de reducció d'ingressos mensuals que els fan més difícil la liquidació de deutes pendents i, fins i tot, atendre les necessitats vitals a fi de mes. En cas que el pagament de la hipoteca o préstecs esdevingui impossible i ofegui les persones deutores, es pot recórrer a la Llei de Segona Oportunitat, que en determinades condicions pot cancel·lar legalment els deutes si no es poden pagar.

Objectius de la Llei

La Llei de la Segona Oportunitat permet arribar al «perdó dels deutes» a les persones físiques «deutores de bona fe» que no poden fer front als seus compromisos de pagament. Permet que una persona física, consumidor o autònom el projecte del qual no hagi funcionat, sigui en l'àmbit econòmic empresarial o personal, tingui la possibilitat d'alliberar-se dels deutes que mai podrà satisfer i tenir una nova oportunitat

professional i personal; arriscar-se a noves iniciatives enlloc veurés condemnat per vida a l'anorreament personal, amb tot el seguit de problemes de salut i altres que aquesta situació comporta habitualment.

A qui pot interessar?

El Real Decret-Llei 1/2015, de 27 de febrer pot interessar a totes les persones físiques, particulars, autònoms, consumidors en general i famílies. Ofereix vies de solució prenent fer justícia equiparant a la persona física amb la jurídica, en el sentit d'equiparar a la persona que està subjecta al pagament dels deutes segons el principi de responsabilitat patrimonial universal que consagra el Codi Civil.

Què es necessita per acollir-se?

- No haver negat una oferta de treball adequada a la capacitat en els quatre anys immediatament anteriors, i haver acceptat inscriure's el benefici a un Registre Públic Concursal (al que només té accés

amb l'autorització expressa del jutge)

- Haver intentat arribar a un acord amb els creditors i demostrar-ho i que no hagi estat possible pagar per la situació econòmica actual del deutor.
- Que en els deu anys anteriors no existeixi sentència condemnant al deutor per delictes contra Hisenda Pública, Seguretat Social i el dret i llibertat dels treballadors.
- No haver sigut declarat culpable al concurs de creditors;
- Que per dol o culpa s'hagi agreujat la seva insolvència.

Què s'ha de fer per beneficiar-se i com sol·licitar-ho?

La participació de l'advocat és imprescindible. Prèviament al procés concursal, s'ha d'haver intentat un acord extrajudicial de pagament amb tots els creditors i si no ha sigut possible, presentar la sol·licitud davant el jutge que hagi conegut el previ concurs de creditors.

La sol·licitud del benefici ha d'anar acompanyada d'una proposta de Pla de pagaments i demostrar que les opcions que proposen els bancs no són as-

sumibles pel deutor, d'aquesta manera es podrà alliberar els deutes.

Es condonen els deutes?

La condonació dels deutes dependrà de la situació econòmica de la persona. L'aplicació de la Llei pot cancel·lar tots els deutes en cas d'insolvència total. Pot també establir un pagament mensual assumible pel deutor durant un màxim de 5 anys i, després, el «total perdó» del deute restant, el principal i els interessos que en deriven.

REPARACIÓ D'ORDINADORS A DOMICILI

DANIEL AGUNIN ESTRADA - INFORMÀTIC

REPARACIÓ D'ORDINADORS. SOLUCIÓ D'ERRORS I PROBLEMES DE LENTITUD I MAL FUNCIONAMENT. POSADA A PUNT I TAMBÉ ACTUALITZACIONS, INSTAL·LACIÓ, EXPLICACIÓ I ENSENYAMENT DE PROGRAMES, NOUS COMPONENTS, PERIFÈRICS I TELÈFONS MOBILS

DIAGNÒSTIC SENSE COMPROMÍS, NO COBRAMENT DESPLAÇAMENT A TERRASSA

TAMBÉ RESOLC PROBLEMES PER TELÈFON I A DISTÀNCIA (TEAM VIEWER)

TEL: 686 62 85 85 EMAIL: DANIEL_AGUNIN@YAHOO.ES

> Associacions veïnals, la Marea Blanca i el comitè d'empresa del CST reclamen

Volem que el nou CAP Nord i també el CUAP siguin 100% públics

Redacció

Les associacions veïnals del districte 6 de Terrassa, la FAVT, la Plataforma en Defensa de la Sanitat Pública de Terrassa (Marea Blanca) i el Comitè d'empresa del Consorci Sanitari de Terrassa (CST) han denunciat la «saturació del Cap Nord, un reflex del qual passa a tots els CAP de la ciutat», així com «la manca de recursos que tenim a Terrassa en relació amb el volum de població que som», informen des de la junta de la federació veïnal consultades per *Malarrassa*.

Els problemes venen de lluny. El 27 d'octubre del 2021 les entitats citades es van reunir amb el CST i l'equip de govern de l'Ajuntament de Terrassa per «posar sobre la taula la necessitat urgent d'espai al Cap Nord, recuperar l'atenció presencial amb els especialistes mèdics i la creació d'un CUAP (Centre d'Urgències d'Atenció Primària) per descongestionar les urgències dels CAP i l'Hospital, així com les llistes d'espera d'atenció primària i d'especialistes».

Com a mesura provisional i «per tal de no quedar-nos sense especialistes en aquest CAP Nord», les entitats van proposar que tornessin els barracons, a l'espera de poder fer un desdoblament d'aquest. Van suggerir també diferents llocs del districte per poder fer aquest desdoblament.

La indignació desborda tot el suportable: «Realment la ciutadania no té res a dir? Continuarem deixant que segueixi aquest maltractament sanitari que pateix Terrassa des de sempre? Potser és hora d'aixecar-nos i de dir prou, ens hi juguen la salut i la vida nostra i dels nostres éssers estimats»

El 17 de gener d'aquest any va tenir lloc una nova reunió de les entitats amb l'equip de govern de l'Ajuntament per fer repàs de

tots els temes que s'havien posat sobre la taula en l'anterior reunió. Les entitats informen que la llista d'espera amb el metge de capçalera s'havia reduït un mes, però que encara cal esperar una mitjana de més d'un mes i mig per ser atesos. Pel que fa a llistes per visita amb especialistes tot continuava igual.

Així les coses, la representació del Govern aconseguí calmar la indignació veïnal i de professionals amb un anunci «sorpresa»: s'estaven mirant terrenys per a construir un CUAP, dintre del qual fer el desdoblament del Cap Nord.

El temps, tanmateix, continuà passant sense novetats al respecte. Davant el silenci de les administracions, el grup d'entitats, menys el comitè d'empresa, es reuní de nou, el 10 de març, per fer una valoració i prendre decisions, tot acordant demanar una altra reunió urgent amb el conseller de Sanitat: «No entenem com, a través de mitjans de comunicació, sortien notícies de temes tractats anteriorment en reunions i no ens ho havien notificat», han declarat des de la junta.

Notícies com aquestes: «CatSalut anuncia la construcció d'un CUAP a Terrassa». «El CAP Can Roca no obre en març». «L'ajuntament cedeix un terreny per a la seva construcció» i «Fonts properes a Salut descarten l'acció de cap mòdul per desdoblegar l'activitat sanitària», titulava Canal Terrassa el dia 2 de març. «Fonts municipals confirmen que CatSalut i Ajuntament fan treballs per localitzar el millor espai per a la construcció del nou CAP, en una reunió que vam mantenir amb el d'apartament de salut», el *Món Terrassa*, el 5 de març.

Les entitats aconseguiren una reunió amb Gerència del CatSalut i l'equip de Govern, el 31 de març, on la representació de Gerència va exposar l'estat de la situació. Pel que fa al CUAP, expliquen, van ser informades que els terrenys oferts per l'Ajuntament «no els hi agradaven per diferents qüestions» i que continuava la recerca d'emplaçament.

En relació amb el CAP Can Roca, afirmaren que aquest alleugeriria la saturació del CAP Nord; i que metges del Cap Nord serien traslladats al nou CAP. En tot cas, encara s'havien de fer els concursos de direcció, i es continuava mirant quina plantilla aniria. O sigui, «que no es podia posar en marxa el CAP per manca de personal mèdic i d'infermeria».

La representació de les entitats, «veient totes les contradiccions del que ens estaven dient amb els comunicats publicats feia una setmana a mitjans i xarxes socials, els vam dir que no quedàvem satisfets amb la reunió. No ens van donar respostes concretes ni solucions reals a les problemàtiques que ara mateix té la població».

Mentrestant, es van poder veure a les xarxes socials frases com aquesta: «Nou Cap Can Roca i un nou CUAP», tuitava l'alcalde

■ Concentració el passat mes de febrer de Marea Blanca i associacions veïnals del districte 6 davant del CAP Nord.

de Terrassa Jordi Ballart, el 23 de març. «Visita de CST i Departament de Salut a les instal·lacions del nou CAP Can Roca». La resposta del grup d'entitats: «quinze anys després, el CAP està construït, però no funciona».

Les organitzacions socials saben ara que «és Mútua de Terrassa la que està impedit la posada en marxa del CAP Can Roca, per interessos econòmics, passant per sobre de la salut de la població»

Sorpreses novament, les organitzacions socials saben ara que «és Mútua de Terrassa la que està impedit la posada en marxa del CAP Can Roca, per interessos econòmics, passant per sobre de la salut de la població». I afirmen: «no entenem per què el CatSalut, que és qui ha d'autoritzar el proveïdor que gestioni aquest CAP, perquè Terrassa tingui l'atenció sanitària necessària i pública, permet aquest boicot de Mútua que, sense cap transparència del que fa amb els nostres diners, aposta cada cop més per la sanitat privada».

El 16 de juny, va tenir lloc una altra reunió entre l'AV del barri de Can Roca i representants del

CatSalut, que no va aportar res de nou: «respostes donant llargues i reafirmant que l'atenció en el nou CAP la realitzaran especialistes de la sanitat privada», segons fonts veïnals.

«Després de reunions i de compromisos incomplerts», subratllen des de la junta de la FAVT, «la situació al CAP Nord cada cop és pitjor, amb llistes d'espera per les visites al metge de capçalera que moltes vegades superen els trenta dies

Així les coses, les citades entitats veïnals i socials es trobaren el passat 23 de juny, per compartir i actualitzar informacions i el calendari d'accions. Queda clar que no accepten de cap manera les propostes del CatSalut i es reafirmen en la decisió «d'anar conjuntament en la defensa de la Sanitat Pública, de les condicions laborals del personal del CST, de la gestió pública del nou CAP Can Roca i per denunciar la manca d'espais i recursos materials».

El 30 de juny donaran suport al Comitè d'empresa del CST en la seva intervenció al Ple municipal, i es farà una concentració en suport de les seves demandes: «En definitiva, anem a una!»

«Després de reunions i de compromisos incomplerts», subratllen des de la junta de la FAVT, «la situació al CAP Nord cada cop és pitjor, amb llistes d'espera per les visites al metge de capçalera que moltes vegades superen els trenta dies, seguim amb llistes d'espera interminables per visita amb els especialistes i amb col·lapses a urgències, etc.»

Per acabar d'arreglar-ho, «també ens assabentem que fer un nou CAP Nord no entra dintre les previsions del CatSalut», asseguren a *Malarrassa*. Una notícia que ja s'ensumaven, car l'eventual construcció d'aquest no té partida assignada en els pressupostos de la Generalitat.

Tot plegat, la indignació desborda tot el suportable: «Realment la ciutadania no té res a dir? Continuarem deixant que segueixi aquest maltractament sanitari que pateix Terrassa des de sempre? Potser és hora d'aixecar-nos i de dir prou, ens hi juguen la salut i la vida nostra i dels nostres éssers estimats».

Les entitats volen solucions i que el CAP de Can Roca entri en funcionament immediatament. Anuncien que ja no volen cap desdoblament del CAP Nord, «ara volem un Nou CAP Nord, com ells van prometre, i també volem un CUAP amb gestió pública». Per aconseguir això intentaran comprometre l'Alcalde i la regidora de Sanitat, «perquè donin resposta davant d'aquesta alerta sanitària a la nostra ciutat. No volem que ens donin la raó, volem solucions».

Les AMPA denuncien la manca d'inversió de l'Ajuntament en climatitzar les escoles

La Pepeta, plataforma d'AMPAS i AFAS de les escoles públiques de la ciutat, explica que les mateixes associacions de famílies han hagut de pagar accions per protegir els infants de la calor a les aules

Redacció

La Pepeta fa dies que denuncia l'excés de calor a les aules es deu a la falta d'inversió i de renovació d'infraestructures i equipaments educatius. I culpabilitzen del fet al Departament d'Educació i també a l'Ajuntament de Terrassa. Entre altres, lamenten que la inversió municipal es limités a 120 mil euros, destinats a plantació de vegetació i obra variada de paleta, instal·lació de pèrgoles i tendals. Recorden que, en contrast, van sobrar 8,5 milions del pressupost del 2021.

"S'ha invertit molt poc en ombrejat, poquíssim comparat amb altres inversions menys importants; aquest final de curs està sent duríssim", afirma la Pepeta en una de les queixes que ha llançat a través de les xarxes socials.

La plataforma d'AMPAs i AFAs va demanar a l'Ajuntament, com a responsable del manteniment de les escoles bressol i escoles de primària, quines accions estava fent per pal·liar la calor dins les aules, o per exigir millores estructurals al Departament d'Educació, que és qui té la competència. La resposta del consistori diu que a les escoles bressol ja existeixen "ventiladors, climatització als dormitoris de les bressol i es reparteixen aires condicionats portàtils quan les escoles els demanen", i que es té en compte el marge de millora. A la vegada, es replica des de l'Ajuntament que "altra cosa són les escoles d'infantil i primària", on "el codi d'espais de lliure concurrència i la normativa de construcció de les escoles no preveu la climatització dels centres". I s'afirma que "els episodis extrems que estem patint cada cop amb

més freqüència pel canvi climàtic aconsellen que el Departament instal·li algun tipus de ventilació, i la possibilitat de climatitzar algun espai concret especialment càlid. L'Ajuntament recorda que l'any passat va fer una actuació als patis per a dotar-los d'ombres, però els arbres creixen al seu ritme".

La Pepeta lamenta que es gastí el doble en "reparar cadires" per al mundial d'hoquei que en millorar les condicions de les escoles

La Pepeta informa que l'Ajuntament ha realitzat intervencions d'ombrejat, consistents majoritàriament a plantar arbres, en 17 de les escoles d'infantil i primària. Les actuacions van ser possibles per una dotació de 300.000 euros concedida per la Diputació de Barcelona.

Però les AMPA consideren que les accions són insuficients. Encara més, expliquen que en escoles com EBM Somriures, Sala i Badrinas o Vapor, les AFAs han invertit directament en estructures. En altres casos, com el Ramon y Cajal, l'escola ha hagut de comprar carpes.

Més enllà, la Pepeta vol constatar la disparitat d'inversions que fa l'Ajuntament respecte a altres temes, com ara el Mundial d'hoquei, per exemple.

Pla urgent de climatització

Des del govern local, es reconeix aquesta problemàtica. De fet, el partit de govern Tot per Terrassa ha anunciat que vol proposar a la Generalitat que desenvolupi un pla de millora de l'eficiència energètica per pal·liar els efectes de les altes temperatures a les aules amb inversions en climatització als centres educatius.

La temperatura idònia a les aules ha d'estar entre 17 i 27 graus, però hi ha "deficiències estructurals"

La formació de l'alcalde Ballart presentarà aquesta resolució al ple municipal del mes de juny, just després del tancament d'aquesta edició. En concret, demana que, amb diners dels fons europeus Next Generation,

es facin millores en aïllament tèrmic i en climatització, amb aparells basats en tecnologies ecològiques com la geotèrmia, l'aerotèrmia o plaques fotovoltaiques.

El partit del govern assenyalava que normalment, es combat la calor habitual de juny amb la jornada intensiva a la xarxa d'escoles públiques, però enguany

la situació ha estat més crua, amb temperatures superiors als 35°C, la qual cosa posa en risc la salut de nens i del professorat.

Segons la llei, la temperatura idònia a les aules ha d'estar entre 17 i 27 graus, però hi ha deficiències estructurals a les escoles, reconeix Tot per Terrassa, tant a les aules com a les zones d'esbarjo i joc físic.

UNIVERSITAT POLITÈCNICA DE CATALUNYA
BARCELONATECH
Escola Superior d'Enginyeries Industrial,
Aeroespacial i Audiovisual de Terrassa

La Universitat Politècnica de Catalunya presenta

**Diploma Sènior Universitari en
"Ciència, Tecnologia i Societat"**
per a majors de 55 anys

- ✓ Programa a mida per donar resposta a l'aprenentatge al llarg de la vida i gaudir del coneixement
- ✓ Programa universitari obert, interdisciplinari i molt flexible
- ✓ Accés a partir de 55 anys a l'Educació Superior, sense requisits d'estudis previs
- ✓ 4 cursos acadèmics (8 quadrimestres, 24 assignatures)
- ✓ Classes en horari de matí (de 9h30 a 12h30 amb pausa)
- ✓ Es poden realitzar assignatures soltes. Prioritat matrícula de curs sencer
- ✓ Possibilitat de concessió de beques per l'estudi
- ✓ Aprofundiment de coneixements en diferents àmbits: filosofia, història, literatura, art, música, salut, psicologia, arquitectura, sostenibilitat, tecnologia, canvi climàtic, ciències, informàtica, economia, dret, sociologia...

Preinscripció del 20 de juny al 7 de juliol del 2022

Cal omplir formulari a través del nostre web

ADREÇA: Edifici Campus C/Colom, 2 (Cantonada Av. Jacquard)

TELÈFON: 937398390 - 937398671 - 938967711

E-MAIL: diploma.esiaat@upc.edu

Més informació a: <https://diplomasenior.esiaat.upc.edu>

ASSESSORA
— gestió en economia social —

**Centre de formació i gestió
de Cooperatives i Societats Anònimes
Laborals del Vallès Occidental**

- Constitució de societats
- Assegurances
- Comptabilitat
- Estudis de viabilitat
- Assessorament laboral
- Gestió social
- Capitalització de l'atur
- S.L. i autònoms

Carrer Torrent, 146, baixos
08225 Terrassa

Telèfon
93 780 28 88
info@assessoragestio.com

ORGULL DE PAÍS

Per un país valent i orgullós de si mateix.
On ningú tingui por de ser i de mostrar-se tal com és, sigui quina sigui
la seva orientació sexual o identitat de gènere. Un país on viure en
llibertat i on tothom senti com a pròpia la lluita LGBTI+.
Un país que senti orgull per l'Orgull.

Fem que sigui Catalunya. Orgull de país.

#orguldepaís

Accessibilitat de l'Anella Verda, encara lluny de les necessitats d'una part de la població

Estrella Gil Garcia

Espectora i activista de Prou Barreres

El 8 de juny, la Comissió d'Accessibilitat de l'Ajuntament de Terrassa va fer una visita de validació d'alguns dels camins de l'Anella Verda escollits per a ser accessibles. La cita va ser a l'avinguda Lacerània cantonada carrer l'Estatut, al barri de Can Roca. Allà es pot arribar en transport públic (Tmesa, línies 7 i 5, parada Nacions Unides i Ferrocarrils).

Vam acudir a la cita set dones de Prou Barreres, sis amb cadira electrònica i una dona que portava un scooter, també van venir els pares d'un noi usuari de cadira manual i una dona amb discapacitat visual, i altres activistes de Prou Barreres. Per part de l'Ajuntament, hi eren la Rosa Sáenz, la Paula Sirvent i la Rebeca, de l'oficina de Capacitats diverses. En nom de la Mònica Polo (regidora de Capacitats diverses), confinada per Covid, va venir el Raül Ibáñez, regidor de Manteniment urbà.

He de puntualitzar que el món de les cadidres de rodes és "semblant" al món de les bicicletes. No és igual una *mountain bike* que una bicicleta de ciutat i el barem de preus és molt ampli. El camí que vam fer era força planer compactat a un 90 % amb menys del 6% de pendent, però encara amb molta pedreta solta que feia patir l'esquena i les cervicals. Les vibracions contínues també són un problema per a cotxets de nens o bicicletes estàndard.

El recorregut recomanat presentava desnivells puntuals i trencaigües per evitar que l'aigua modifiqui el camí, que constituïen un problema seriós pel perfil de visitant que estàvem valorant. Les famílies amb cotxets ja tenen una dificultat amb aquests desnivells. Hi ha una zona de descans que no és fàcilment d'accedir per aquest perfil.

Les companyes que anàvem amb cadidres més ben equipades (no les que recepta la seguretat social) van sofrir menys el sotrac i les vibracions. Suposo que per fer una excursió s'ha de portar vambes i no talons

però quan aquestes "vambes" tenen un cost de 8.000 euros, l'excursió es torna elitista o vas de cap al quiromassatgista. Estem parlant d'una simple passejada per la natura, inviable per una persona amb cadira manual, per exemple. I aquest és l'itinerari accessible, segons els tècnics.

La compactació del terra la vam trobar del tot insuficient. Els trencaigües eren totalment incompatibles amb l'accessibilitat. Per què no fer rierols a les voreres del camí com s'ha fet tota la vida en el món rural? I si s'han de travessar, es pot posar una fusta o un material que es fongui amb l'entorn. Hem de trobar solucions que no desapareguin amb la primera pluja forta i que perduri en el temps.

La graveta fa patinar qualsevol cadira i no és segur anar sola, com seria ideal. L'acumulació de graveta pot dificultar molt la passejada i fer impossible gaudir del passeig. Entenem que és un espai natural, però el ferm hauria de ser asfaltat o utilitzar un material similar i sostenible perquè, sinó, el manteniment d'això és inviable.

Arribem a un punt que el camí es torna asfaltat per la proximitat del Parc Audiovisual i la carretera. Desconec molt la discapacitat visual, però la noia que ens acompanyava va ser tan amable d'explicar-me que les indicacions en braille eren totalment inútils en aquest entorn i que el que caldria seria un etiquetatge amb navegador al mòbil. També existeixen bastons amb la bola més grossa per a entorns naturals.

Les tècniques no valoren, a priori, altra actuació que compactar el terra un cop i un altre. Penso que és una mesura insostenible.

Tot i que el regidor de manteniment urbà no va estar gens comunicatiu, agraïm aquesta oportunitat per expressar les opinions i valoracions, així com les nostres necessitats i sentir-nos escoltades per les tècniques de l'Ajuntament. Esperem que això es tradueixi en accions concretes després d'aquesta visita.

ESTEBAN REDONDO

PROU BARRERES

Eren altres temps

Marc Ballestar

Professor de l'escola Vedruna Vall i membre de l'EBC Terrassa

Antiga Roma era normal que patricis i plebeus tinguessin esclaus a les seves viles i domus. Es tractava de persones sense cap mena de dret que esdevien propietat del Dominus pel fet de ser fills d'esclaus, presoners de guerra o senzillament perquè no podien retornar un deute adquirit. Estava normalitzat que aquestes persones podien ser comprades i venudes com a mercaderia, com a ramat al mercat d'esclaus, i que sovint fessin les feines més dures.

L'oci normal del romans sovint era salvatge, espectacles de lluites d'esclaus fins a la mort o venacions en la que homes i bèsties queien en bassals de sang enmig de l'eufòria del respectable.

En realitat l'ombra de la institució de l'esclavitud, sempre que requeries en infidels, es va allargar amb tota normalitat a occident al llarg de la cristianitat feudal, del colonialisme modern, i de l'Europa imperialista del Segle XIX. Al sud de l'Amèrica del Nord va ser així fins gairebé el segle XX.

En aquells temps l'home blanc amb tota normalitat, acceptació popular i fins i tot orgull nacional irrumpia a sang i foc en nom del seu respectiu imperi (i sovint de Déu) als continents que es repartien com a pastissos segrestant, separant i escapçant famílies senceres. Era normal.

A Terrassa, a finals del segle XVII, 4 dones que vivien soles van ser jutjades i condemnades a execució pública sota l'acusació de metzineres i bruixes. Les evidències que es lleixien als processos civils encara conservats a l'arxiu històric local eren tals com "té molts gats" o bé "a la nit fa sorolls". És aterridor pensar com els ancestres dels nostres conciutadans celebraven amb tota normalitat a la Plaça Vella, enfervorits i amb absoluta absència de pi-

etat als seus ulls envermellits aquells enforcaments en una mena de catarsi col·lectiva, atàvica i delirant, contra les que consideraven responsables de les males collites.

Tot plegat només alguns exemples terribles que la història avui raonablement jutja. Jutja i possibilita que nosaltres, des de la nostra postmodernitat, ens posem les mans el cap, com no pot ser d'una altra manera, és clar, no entenem que tot allò és donés com a "normal". La pregunta lògica immediata és, eren males persones?, eren "altres temps", diria el meu avi Joan, com si el fet que formés part d'un passar llunyà pogués normalitzar gairebé tota atrocitat.

Però la clau no està en el moment històric o en el fet que formi part del passat, no és només que "eren altres temps", sinó del què és el que estava normalitzat en aquells "altres temps" anteriors a la Declaració Universal dels Drets Humans del 1948.

Aquesta és la paraula clau, normalitat. No és cert que a l'institut als anys '90 es podia fumar?, era normal, no? eren altres temps, no?, què ho va canviar?, què va fer que deixés d'estar normalitzat?, la llei?, la gent?, tots dos?

El Projecte educatiu *Make it Visible* de l'escola Vedruna Vall ha estat guardonat aquest mes de juny amb el 1r premi Blanquerna en l'àmbit comunicatiu de la Universitat Ramon Llull. Aquell projecte que va arrencar el 2018 i es va culminar amb la recollida de més de 45.000 signatures per a una Iniciativa Legislativa Popular continua viu a l'escola i al Conveni Educatiu per l'Economia Social i Solidària i el Bé Comú del que el el Node Educatiu EBC de Terrassa n'és el facilitador.

El nostre projecte va d'innovació, va d'economies transformadores, va d'etiquetes intel·ligents, d'apps als mòbils que escanegen codis de barra dels productes, va de

transparència, va de descobrir què hi ha al darrere del que estem comprant, va de consultoria, de normatives, de lleis, de regular el mercat, de l'impacte en les persones i en el planeta de la nostra forma de viure, de produir i de consumir. Va de sensibilitzar i empoderar el consumidor des de la informació, va de consum conscient i transformador, perquè només sabent l'origen real dels productes podem fer un consum verdaderament responsable, i fer una tria que forci les corporacions a produir diferent i que a més sigui amb les seves regles del joc, des de la lògica mateixa del mercat però des d'una demanda crítica.

I llavors el qüestionament intern és irremeiable. Serem jutjats alguna vegada per la història?, d'aquí a un segle s'entendrà que a principis del segle XXI i amb la tecnologia disponible continuï normalitzat que seguim comprant a cegues i amb total indiferència? I les marques?, seran jutjades alguna vegada per la història per la seva normalitzada manera de produir aquests béns amb impactes socials i ambientals mai vistos fins ara?, o per com subcontracten i externalitzen la seva cadena de sumistre en la normalitzada recerca de la reducció dels costos amb danys irreparables per a treballadors i pel planeta?... i per amagar-nos deliberadament aquesta informació? I els governs, i els legisladors? Seran jutjats per deixar-se segrestar i pel seu normalitzat mirar cap a una altra banda?

Serem considerats males persones pels ciutadans del segle XXII? Alguna vegada el normalitzat lliure mercat rebrà la condemna històrica que avui rep l'esclavisme, el colonialisme o els processos a les bruixes?, alguna vegada es condemnarà la normalització de la nostra descontrolada forma de produir i consumir com si els recursos fossin infinits i com si les persones només fossin recursos en virtut de la normalització de la fal·laç necessitat constant de créixer?

I després que la història ens jutgi, i potser ens condemni, serem senzillament absolts amb aquell condescendent "eren altres temps" del meu avi Joan?

Tornem amb el Quart Cinturó

Salvador Pérez

Fa uns dies la ministra de Transport, Mobilitat i Agenda Urbana, Sra. Raquel Sánchez, va aterrar al Quart Cinturó per exposar la situació d'aquesta obra faraònica, el seu calendari i els trams que tiraran endavant.

La va rebre tota la claca entusiasta, empresaris, industrials, representants del seu partit, i alcaldes de Terrassa, Sabadell, Castellà... I tot va servir per a fer-se els ofesos perquè la Generalitat, amb un acte de mera estètica formal, no hi va assistir per sentir-se agreujada. Molta comèdia, molta foto i molt discurs de paper.

Un encara no entén l'acte, ja que la ministra els va indicar que assumirien el cost, fet normal, al cap i a la fi, porten des de l'any 1962 amb un projecte inútil, desfasat i fora de lloc, que és l'obra de l'absurd. Després, per indicar que la part del projecte que resta pendent ja el farà la Generalitat, per tant, li remet la part conflictiva del projecte, allà on el territori i moltes entitats no el volen, pel seu impacte i l'atemptat contra la sostenibilitat mediambiental que suposa.

I el que és més greu, ve la ministra sense entendre res, només proposant formigó i un model de mobilitat que res té a veure amb els temps que vivim, demostrant les contradiccions del discurs de sostenibilitat mediambiental, que afirma la ministra que gestiona els temes relacionats amb la sostenibilitat. O sigui, com evitem els impactes de les grans xarxes de carreteres, que no resolen els problemes de la mobilitat com succeeix amb l'AP7 i d'altres xarxes incapaces de donar solucions al volum de trànsit que generen llargues cues, saturació i contaminació.

Cap notícia sobre com solucionar la xarxa ferroviària de Rodalies. Com millorar i adequar el transport públic en totes les seves alternatives, sobretot la xarxa ferroviària, on només s'han fet inversions en l'alta velocitat. Mentrestant, la xarxa ferroviària general cau de forma permanent, i ara resultarà que la gran solució seran els maldestres Jocs Olímpics d'Hivern de l'any 2030, de riota, per no plorar.

Resoldrem el tram des d'Abrera fins a Terrassa, ja començat, i que la seva continuïtat està en el món dels morts. Però el tram Terrassa-Sabadell i Sabadell-Granollers, ja veurem com acabarà, per l'oposició existent sobre aquests dos trams. A més, cal tenir en compte que ERC sempre s'hi ha oposat, i junts per Catalunya hi dona suport. Ja sabem que a aquests els temes de sostenibilitat mediambiental els importen tres cogombres, el seu model econòmic i de desenvolupament sempre està al servei dels poders fàctics i econòmics. Per tant, ja veurem com acabarà, el govern central ja s'ha tret el mort de sobre i ara el problema el tindrà la Generalitat a l'hora de fer el projecte i tirar-lo endavant, sobretot, quan el govern està dividit, i les contradiccions evidents.

Tampoc entenc que hi fa l'alcalde Jordi Ballart en la reivindicació d'aquest projecte, reclamant la seva totalitat, o sigui, fins a Granollers. Ja entenc que tingui ganes de foto i protagonisme, però cal un mínim de coherència. Terrassa rep l'impacte directe sobre la seva zona Nord, o sigui, contra el projecte d'Anella Verda, un impacte sobre el territori i que posa en contradicció el seu discurs de sostenibilitat mediambiental, de la famosa revolució verda, de les propostes de sostenibilitat, de defensa del Medi Ambient. Una foto, i anar fent la pilota als sectors econòmics que van a la seva, i el medi ambient els importa tres cogombres. Cal tenir criteri, personalitat i coherència, ja que llavors es perd la credibilitat política. Seguir el discurs de l'alcalde de Sabadell contra la Generalitat, és un contrasentit i desviar el tret sobre les responsabilitats, ella pertany al partit del govern central, i ja li convé l'estratègia partidària, però ell?

Puc entendre que l'alcalde de Sabadell Sra. Marta Farrés, hi estigui molt interessada i el reivindiqui, ella no té res a veure amb el gran alcalde Sr. Antoni Farrés, que tenia criteri, personalitat i coherència i mai va donar suport a aquest projecte. Pertany a un partit que el medi ambient l'importa molt poc, està al servei dels interessos econòmics i fa anys que van perdre qualsevol referent ideològic. I que el Quart Cinturó posi en risc el territori, sigui un projecte caduc, inútil i de gran impacte fora de qualsevol criteri mediambiental, doncs és igual. Recordar que va estar en el govern del Sr. Manuel Bustos, un exemple de corrupció i de manca d'escrúpols.

Per tant, ja veurem com acabarà aquest projecte, si serà un mer brindis al sol, i on tothom s'haurà de retratar, i per exemple, ERC, si serà capaç de mantenir allò que durant tots aquests anys ha indicat, i fa uns dies va confirmar, la seva oposició, té la clau del govern a nivell de la Generalitat, i del govern municipal. I també veurem si l'alcalde segueix amb la seva postura incomprensible, que res té a veure amb la política mediambiental que proposa el seu govern, o senzillament, és fum i miratges, mera estètica sense cap credibilitat.

El projecte del Quart Cinturó, com a mínim tindrà un fet important: es faci o no, posarà a tothom al seu lloc, amb les contradiccions i absurds, i els interessos que cadascú defensa de veritat i al servei de qui està. Això és l'únic que m'interessa d'aquest projecte, no tinc cap interès en què es faci. Però segur, que hi estarem entretinguts durant molts anys, però bé, en aquest país l'entreteniment i la comèdia és un fet permanent. I per sort, la ciutadania ja en comença a estar farta i tipa, i es prou intel·ligent, com oblidar la incompetència i la gran farsa en que s'ha convertit el model que ens toca viure.

El Bar de Les Escaletes

Jaume Valls Droguet

Ha anat canviant de nom i d'explotadors, de fer-hi bon calaix setmana rere setmana: Velcro, Pupilles Gustatives, Npi, Pomada i darrerament Venice Club. Suposem que amb els nous concessionaris tornarà a canviar de nom. El veïnat ha sofert nits i nits d'insomni des de fa un grapat d'anys.

Recullo solament tres mostres escrites de les 57 que s'han recollit dels turmentats veïns al llarg del cap setmana amb el local en ple funcionament:

"Des de dins del meu habitatge, amb portes i finestres tancades, reconec perfectament cada cançó que es punxa a dins el local, augmentant el volum a mesura que la sessió transcorre".

"Em molesten els crits, les rialles i les converses amb to pujat de la clientela (la majoria ètica) fumant a fora del local".

"Em molesta que la clientela del local morini a la porta de casa, entre portes o en el queixal de la porta del garatge".

Aquest bar musical s'ha instal·lat en un magatzem de roba de quan el tèxtil vivia hores bones. N'hi havia un grapat en aquesta zona, de magatzems tèxtils. En els nous temps es va convertir en un local de dansa i més tard en un nou restaurant, però la part que donava al carreró de les Escaletes va ser bar, bar musical i fins ara. Ens remuntem als anys vuitanta del segle passat. Des d'aleshores amb més o menys intensitat, els veïns del mateix carreró i els del carrer Joaquim de Paz han patit les nits dels caps de setmana.

Els anys setanta del segle passat va representar-se amb un èxit notable: *El Retaule del Flautista* del Jordi Teixidor. El jove autor perseguint un teatre popular, directe va agafar la llegenda del Flautista d'Hamelin i la va transformar. Els rats, ratolins

i ratotes que omplen els habitatges del barri baix no preocupen gaire les autoritats que en viuen lluny. Les demandes per solucionar la plaga només són escoltades quan els rosegadors entren als seus magatzems de formatges, robes, farina... Unes dones a la nit deixen els seus sacs plens de rates a prop dels habitatges dels adinerats. Al barri ric li arriben els rosegadors. Aleshores sí que s'escarrassen a trobar solucions.

Fins aleshores el capellà cantava: "Nostre Senyor, estimat ramat, una gran plaga ens ha enviat. Resignació, conformitat, tinguem paciència i humilitat".

Finalment troben el camí per a alliberar-se, tots plegats, d'aquella plaga de ratots.

M'he referit a aquesta vella història perquè l'estem revivint, i ja fa massa anys, amb el local musical del carreró de les Escaletes. De res han servit les recollides de signatures en contra, les més de dotze pancartes que pengen de balcons i finestres queixant-s'en, els serveis d'un advocat, les trobades amb la regidora del centre a la seu de Cultura de la Font Vella on s'han mostrat fotografies del que passa les nits de festa. Estem carregats de raó. Però no ens la donen.

Ara entraran nous explotadors que es freguen les mans de la picossada d'euros que aconseguiran amb la clientela. A nosaltres, els martiritzats veïns, se'ns continua demanant: "paciència, resignació, conformitat i humilitat".

I si es muntés un bar musical a sota de casa on viuen els que donaran la llicència per a reobrir-lo, també on viu el propietari del local que cobra cada mes el lloguer religiosament... potser si es girés la truita, es clausuraria definitivament el Bar Musical. Un carreró estret, amb veïns que hi viuen, amb déficits d'insonorització del local, amb les entrades i sortides al llarg de la nit de força personal que no circula amb la boca tancada, sorolls de portes que s'obren i es tanquen. El carrer, un urinari a cel obert. En voleu més d'agreujants?

El descans dels veïns a prendre pel sac! Ai que se us omple la boca i no us fa mal de proclamar en grans cartells: LA CIUTAT DE LES PERSONES! Costa poc de penjar pancartes.

MALARRASSA

El periòdic independent i gratuït de Terrassa

COL·LECTIU EDITOR

Pep Valenzuela, Miquel Gordillo, Jordi F. Fernández

DISSENY I MAQUETACIÓ

Luis Miguel Galache, Miquel Gordillo

COL·LABORACIONS

Joan Tamayo, Jordi Sellarès, Salvador Pérez, Miquel Mallafré, Estrella Gil, Eloi Falguera, Fèlix Pardo, Víctor Rivas, Domènec Martínez, Jaume Valls, Toni Marcilla

La responsabilitat dels escrits dels periodistes i col·laboradors recau en els seus autors. Malarrassa no comparteix per força les opinions reflectides en els textos publicats.

PUBLICITAT

publicitat@malarrassa.cat

EDICIÓ DIGITAL

www.malarrassa.cat

TIRADA

7.000 exemplars

DIPÒSIT LEGAL

DL B 2072-2015

COL·LABORA:

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

IMPRIMEIX:

dbcoop
sccl

DISTRIBUCIÓ

La Terrassenc SCCL

CONTROL DE DIFUSIÓ PGD

ADHERITS A:

amic
associació d'entitats d'informació i comunicació

> Reportatge conjunt dels mitjans *elCugatenc* i *Malarrassa*

Mútua Terrassa presta el servei sanitari públic amb i quatre a punt de vèncer

➔ El CatSalut paga una mitjana de 223 milions d'euros anuals a Mútua Terrassa per la prestació dels serveis hospitalaris i d

Jordi Pascual Mollà
Miquel Gordillo

Set dels 11 convenis entre Mútua Terrassa i el Servei Català de la Salut (CatSalut) estan caducats. Tots ells referents a l'atenció primària d'àrees bàsiques de salut (ABS): les tres de Sant Cugat, tres de Terrassa i la d'Olesa de Montserrat. A més, a final d'any vencen els tres convenis referents a l'Hospital Universitari Mútua Terrassa –l'assistència hospitalària, la gestió dels serveis sociosanitaris i els serveis de salut mental– i el de l'única ABS de Rubí gestionada per Mútua Terrassa. Són tots els convenis que la Mútua té signats amb el CatSalut i, per tant, quan acabi l'any hauran vençut tots els convenis.

L'únic que no marcava un període explícit de durada és el de l'ABS d'Olesa de Montserrat, signat el 2006 aprofitant-se al màxim permès per la legislació: 10 anys incloses les prorroques. És el contracte que més anys fa que va caducar. Els restants van vèncer amb la fi del 2021. Hores d'ara el CatSalut no ha respost a la petició d'aquests diaris per saber què es farà davant dels contractes vençuts i els que vencen quan acabi l'any. Mútua Terrassa ha rebutjat participar en aquest especial, tot derivant aquests mitjans al CatSalut com a titular del servei.

Tots aquests convenis tenen una actualització anual de les clàusules econòmiques en funció dels serveis prestats i dels programes específics. La documentació pública marca uns pagaments màxims en algunes de les clàusules, sense especificar-ne la liquidació. Això en dificulta el càlcul. Aquests diaris n'han fet un càlcul aproximat sumant les xifres recollides a les clàusules entre el 2011 i el 2020, amb un pagament mitjà anual a Mútua Terrassa de més de 223 milions d'euros, el que representa prop d'un 2% del pressupost del Departament de Salut d'aquest 2022.

"Quan comences a aprofundir

topes amb molts números petits que són una bogeria", denuncia Assun Reyes, metgessa de família jubilada i membre de la Marea Blanca Sant Cugat, col·lectiu que demana millorar l'accés a la informació, "però no és l'única manca de transparència: no sabem quants treballadors hi ha ni en quines condicions, amb quanta població adscrita a cada CAP...". La Marea Blanca demana que l'administració reconegui la dificultat de control de la concessió i que avanci en la transparència, amb l'objectiu de revertir gradualment tots els convenis: "Hi ha col·lectius que pretenen que no es renovin els convenis però hores d'ara Marea Blanca Sant Cugat no ho demana perquè és inviable. D'entrada demanem que no es facin noves privatitzacions, que es reverteixin els convenis que es pugui i que s'iniciï un camí per revertir la resta".

Però no tots els moviments per la sanitat pública de qualitat de la comarca es mostren tan cauts pel que fa a la liquidació dels contractes un cop vençuts. Al maig del 2021, la Marea Blanca de Terrassa va convocar una concentració al davant de l'Hospital Universitari Mútua Terrassa per demanar la no renovació dels convenis. Hi van acudir membres d'altres col·lectius de municipis com Viladecavalls, Castellbisbal, Ullastrell, Rubí i Sant Cugat. Tres mesos més tard es repetia la petició a Sant Cugat amb una marxa en cotxe i bicicleta promoguda per la Marea Blanca, la Plataforma de Pensionistes i la plataforma en contra del tancament dels consultoris de la Floresta i les Planes.

Algunes claus dels convenis

Els vuit convenis de les ABS són força similars entre ells perquè contemplin el llistat de serveis que presta cada CAP. Es van adjudicar en base a diversos criteris de puntuació, sent l'oferta econòmica el més destacat amb 55 punts so-

■ Edifici Universitari Mútua Terrassa

bre 100 –excepte el d'Olesa, que eren 35 punts. A tots els CAPs es presta el servei d'atenció primària i majoritàriament tenen també el d'atenció domiciliària, sociosanitària, odontologia i urgències mentre hi ha altres especialitats com la pediatria que depèn de cada conveni. A Sant Cugat, per exemple, la pediatria està centralitzada al CAP de Can Mates.

En la signatura dels convenis es van marcar no només la despesa de l'atenció sinó també altres aspectes com els productes intermedis, les tires reactives i la docència així com programes específics com el de salut bucodental. Les quantitats de cada servei i la inserció de programes específics varia cada any amb les clàusules econòmiques.

Els tres convenis de Sant Cu-

gat marquen un cànon de 25.000 euros a l'any a pagar per Mútua Terrassa al CatSalut per l'ús dels equipaments sanitaris mentre que els dels altres municipis varien en funció de la població atesa –que s'analitza al conveni inicial però no a les clàusules anuals. En el cas de Rubí i una de les ABS de Terrassa no consta cap cànon. La majoria de contractes fan referència a la gestió sanitària a un CAP ja construït tot i que en el cas del CAP de Can Mates de Sant Cugat es va fer el conveni abans que acabés la construcció de l'edifici i, per tant, el servei es va començar a prestar al CAP Sant Cugat. Només el conveni d'Olesa també contemplava la construcció del CAP.

Assun Reyes:
"No és l'única manca de transparència: no sabem quants treballadors hi ha ni en quines condicions, amb quanta població adscrita a cada CAP..."

Els convenis hospitalaris són diferents i no prefixen serveis ni el cost d'aquests al document base. A les clàusules anuals es recull un preu

base per cada tipus d'actuació, una referència s'aplica sobre la quantitat d'intervencions realitzades. Mútua Terrassa té tres convenis que fan referència a l'Hospital Universitari Mútua Terrassa signats el 2012: l'assistència hospitalària, la gestió dels serveis sociosanitaris i els serveis de salut mental.

La fundació que presta el servei

La Fundació Assistencial Mútua de Terrassa, constituïda el 2017, forma part del Sistema sanitari integral d'utilització pública (SIS-CAT), tota una xarxa de centres, serveis i establiments, gestionats per entitats ja sigui de titularitat pública o privada a través dels quals el CatSalut ofereix els serveis sanitaris de cobertura pública a la ciutadania. Hem de tenir en compte que el servei de salut públic que ofereix Mútua de Terrassa no té alternatives: és la sanitat que en definitiva paguen tots els ciutadans, independentment de quin sigui el seu model de gestió.

Partint d'aquesta premissa, la Plataforma de Sanitat – Marea Blanca de Terrassa, en un intent de posar el focus en la forma en què aquesta empresa presta els serveis sanitaris contractats amb el CatSalut, adreça un seguit de preguntes al CatSalut per obtenir-ne respostes. Algunes de les qüestions a què han tingut accés *Malarrassa* i *elCugatenc*, malgrat tractar-se de fa dos anys, tenen interès. La plataforma sempre ha expressat no estar en contra de la sanitat de gestió privada, sinó de la "barreja públic-privada que afavoreix els desviaments de fons públics per al lucre d'entitats privades, si guin o no fundacions".

■ Personal del CAP Valldoreix mira una mobilització de Marea Blanca

JORDI PASCUAL MOLLÀ

amb set convenis caducats

is i dels CAPs

A la pregunta de qui són els proveïdors més destacats de Mútua i els seus contractes, el CatSalut cita que hi ha un contracte de 6.738.000 euros per anàlisis clíniques amb CatLab. Es tracta d'una agrupació d'interès econòmic que integra els laboratoris del Consorci Sanitari de Terrassa, Mútua Terrassa i l'Hospital de Martorell, i que està ubicat a Viladecavalls. També es menciona un contracte amb el Centre de Tecnologia Diagnòstica, que també pertany al grup de Mútua, per proves de medicina nuclear per un valor d'1.158.000 euros. En tots dos casos les dades corresponen al 2018. Casualment, les entitats amb què Mútua té despeses són, a l'igual que les anteriors, del mateix grup: Àxioma, Terrassanet, Egarmatic, Fundació Integralia Vallès o les clíniques privades Aptima. Tot un seguit d'entitats al servei de la neteja, la logística, les necessitats informàtiques, immobiliàries, etc., de l'empresa matriu.

Per fiscalitzar la tasca de Mútua Terrassa i rendir comptes davant el CatSalut, aquest remet a l'informe d'auditoria i estat de comptes que elabora anualment Mútua mitjançant una empresa externa i que publica al seu web. A l'informe del 2018 constava un actiu de 73,8 milions d'euros. És la darrera autoria feta pública. A la resposta a Marea Blanca Terrassa, el CatSalut sí que concreta el preu del lloguer mensual de l'edifici de setze plantes de l'Hospital Universitari Mútua de Terrassa (159.233 €), una quantitat abonada per la Fundació Assistencial de Mútua de Terrassa.

Pel que fa a l'ús dels del subsòl per travessar el carrer del Castell fins el pont del Passeig, explica el CatSalut que es tracta d'una concessió a 50 anys de l'Ajuntament de Terrassa envers la Fundació Assistencial de Mútua de Terrassa, per a l'ampliació d'Urgències i d'espais per allotjar la nova central elèctrica i d'emergència.

Manca de transparència?

La informació sobre les llistes d'espera és una altra de les qüestions més polèmiques de la sanitat catalana, i en el cas de Mútua particularment. En resposta a les peticions de Marea Blanca Terrassa, el CatSalut els remet al seu web, on són actualitzades cada mes, tant pel que fa a intervencions quirúrgiques, proves diagnòstiques i consultes a especialistes. A l'Hospital Universitari Mútua Terrassa hi ha algunes operacions menors que no tenen temps d'espera però la majoria d'elles tenen al voltant de 100 dies d'espera. La intervenció amb més temps d'espera és la vasectomia, amb 214 dies. Des del moviment per la sanitat pública de qualitat denuncien que són dades maquillades.

Pel que fa a l'avaluació de la qualitat dels serveis i l'impacte sobre la població atesa, el CatSalut cita les diferents enquestes de satisfacció que realitza entre la ciutadania, com ara el Pla d'enquestes de PLAENSA. La nota general dels serveis sanitaris de Catalunya al 2018, la darrera dada feta pública, era d'un 8,1 sobre 10. Assun

Reyes, membre de Marea Blanca Sant Cugat, considera que la manca de queixes dificulta tenir una fotografia real de la situació: "La gent pensa que queixar-se és insolidari i egoista".

Casualment, les entitats amb què Mútua té despeses són, a l'igual que les anteriors, del seu mateix grup

El CatSalut no ha facilitat les retribucions de la plantilla perquè no es poden saber donat que els prestadors privats de serveis públics només estan obligats a informar de les retribucions dels càrrecs directius. En resposta a la petició de Marea Blanca Terrassa, ha facilitat que el director general i el gerent de Mútua van rebre l'any 2019 un salari de 134.000 i 115.000 euros respectivament, entre sou fix i variable. Tot sabem que els contractes que signen els treballadors tenen unes clàusules de confidencialitat que els impedeix donar informació sobre les condicions laborals, *Malarrassa* i *elCugatenc* han intentat tenir la mirada de treballadors de Mútua però no ho han aconseguit.

El CatSalut i Mútua Terrassa han desestimat atendre *elCugatenc* i *Malarrassa* en tot allò referent als convenis.

El comitè d'empresa del CST reclama la gestió pública del CAP Can Roca

Els representants sindicals demanen que es descarti la gestió mixta del nou centre, un model rebutjat pel pacients i els professionals "pel seu mal funcionament"

Redacció

El comitè d'empresa del Consorci Sanitari de Terrassa (CST) segueix pressionant el Servei Català de la Salut (CatSalut) perquè el nou CAP Can Roca de la ciutat egarenca -construït i finalitzat, però encara sense data d'obertura- es gestioni íntegrament des de l'empresa pública. El següent pas ha estat la presentació d'una proposta al Ple Municipal de l'Ajuntament de Terrassa del proper 30 de juny (al tancament d'aquesta edició) amb l'objectiu que els grups polítics aprovin una moció de suport a la reivindicació dels treballadors del CST. A l'escrit de proposta, el comitè demana que el consistori manifesti al CatSalut la voluntat municipal de mantenir el model d'organització sanitària integrada (OSI) vigent a Terrassa, de manera que la gestió del CAP Can Roca recaigui al 100% sobre el CST, exclouent la derivació hospitalària de pacients a la Mútua de Terrassa.

En una roda de premsa conjunta amb l'alcalde de Terrassa, Jordi Ballart, el president del comitè d'empresa, Xavier Lleonart, va assegurar que no hi ha cap motiu assistencial que justifiqui que el CST no pugui assumir les derivacions de pacients del CAP Can Roca a les consultes externes de l'Hospital de Terrassa. "Ni les llistes d'espera, ni la cartera de

serveis explicarien aquesta decisió", afirmà. Per aquest motiu, instà el CatSalut a detallar els "motius reals" que porten l'Administració a defensar una fórmula de gestió mixta del nou centre d'atenció primària.

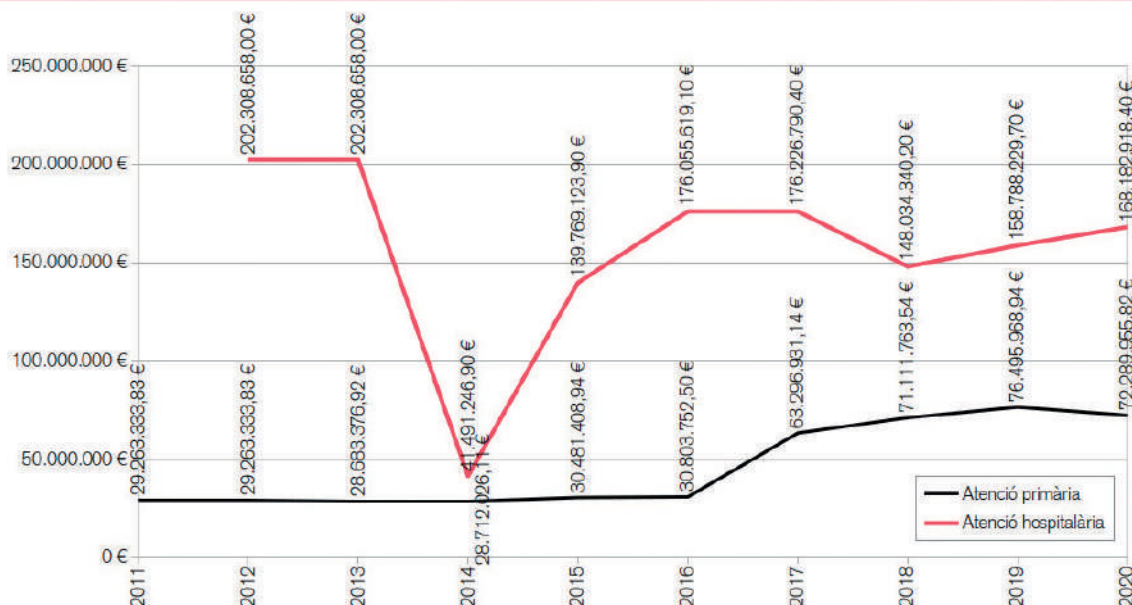
En aquest sentit, Lleonart va afegir que el model de gestió compartida entre el CST i la Mútua de Terrassa ja s'ha posat en pràctica al CAP Sant Genís de Rubí, "amb un descontentament generalitzat, tant per part dels professionals com dels usuaris", a causa de la "pèrdua de traçabilitat del procés assistencial" quan els pacients són derivats a l'àmbit hospitalari.

Els representants dels treballadors del CST insten el Ple Municipal a defensar la gestió pública dels dispositius sanitaris de la ciutat. Així, demanen que els serveis legals del consistori egarenç supervisin el procés d'adjudicació de les derivacions del CAP Can Roca i, en cas que el CatSalut decideixi unilateralment concedir les consultes externes a la Mútua de Terrassa, l'Ajuntament s'hi oposi, atès que la concessió s'hauria realitzat sense la intermediació d'un concurs públic, tal com marca la normativa de l'Administració.

"Allò natural és que l'adjudicació s'efectuï a un mitjà propi de la Generalitat, com ho és el Consorci Sanitari de Terrassa, si no ho fan, l'Ajuntament haurà d'actuar", va assenyalar el president del comitè d'empresa.

PAGAMENTS DE LA GENERALITAT A MÚTUA TERRASSA

Per la prestació dels serveis sanitaris públics. Dades de les clàusules anuals dels convenis.

Apunt sobre les fluctuacions: elCugatenc i Malarrassa han recollit les dades de les clàusules anuals dels convenis. Al 2017 s'aplica un canvi en el format de les clàusules d'atenció primària i apareixen xifres més elevades. Els canvis de format també són una dificultat per fer el seguiment de la xifra a l'atenció hospitalària. Aquest diari ha enviat un seguit de preguntes al CatSalut amb l'objectiu de tenir una xifra més acurada però no han respost a cap de les qüestions referents als convenis amb Mútua Terrassa.

Les xifres recollides a aquest gràfic són, per tant, aproximades tant pel motiu explicar com per aquelles clàusules recollides amb un pagament màxim però sense especificar quina ha estat la quantitat pagada definitivament pel CatSalut a Mútua Terrassa.

MIQUEL BADIA - BCF

■ L'alcalde de Terrassa i la gerent de la Regió Sanitària Metropolitana Nord visitant el nou CAP Can Roca el passat mes de març. Un centre que ja està acabat però que encara ha d'entrar en funcionament, diuen ara que el 2023

Gràfic: Jordi Pascual

MALARRASSA elCugatenc

> Coneixem el projecte Noves Oportunitats Educatives, adreçat a joves que han abandonat l'escola i necessiten reenganxar-se per accedir al món laboral

“Tots tenim dret a què ens donin una segona oportunitat i les que facin falta”

Davant la problemàtica d'absentisme i abandonament escolar de molt jovent a la ciutat, l'Escola Noves Oportunitats Educatives els ofereix una atenció i un seguiment personalitzat per tal que aquests joves es reenganxin al món educatiu i laboral. Aquest projecte municipal, en el qual participa l'Eina Cooperativa, es va posar en marxa recentment i preveu acollir 20 joves durant el curs. Per saber com està funcionant la iniciativa en aquests primers mesos, parlem amb Meritxell Garrigós, coordinadora de l'Escola Noves Oportunitats, i els educadors Pol Serrat, Marta Solano i Eva Mairal Martínez, a la seu del projecte a la Masia de Ca n'Ànglada.

Miquel Gordillo

En què consisteix Escola Noves Oportunitats Educatives?

Meritxell: És un projecte municipal per a nois i noies de 16 a 21 anys, que no tinguin clar el seu objectiu educatiu o professional. Ens venen derivats dels instituts, de serveis socials o altres entitats. L'únic requisit és tenir l'ESO. Els acompanyem en itineraris personalitzats al llarg de 2 o 3 anys. El primer any fem activitats aquí a l'escola de dilluns a divendres, en aquest espai de la Masia de Ca n'Ànglada. Des del primer moment són atesos pels educadors, que són qui duen a terme les activitats.

Els joves participen de dilluns a divendres en activitats de tota mena: competències bàsiques, orientació laboral, esports, lleure...

Es fa un seguiment i un itinerari personalitzat al llarg de 2 o 3 anys, amb l'objectiu que puguin accedir a cicles formatius de grau mitjà

Què és el que feu aquí amb els joves?

Meritxell: De dilluns a divendres, en horari de 9 a 13.30 h, fem diverses activitats com ara aprenentatge i servei, assolir competències bàsiques, formació laboral a través de Foment, esports, saber comportar-se, i fer tot el que anem programant. Divendres dediquem el dia al lleure, amb l'Eina per exemple fem les activitats que tenen programades. Atenem en total 20 nois i noies, en dos grups de deu, un per a cada educador.

El segon any ja estarien externalitzats en altres serveis de la ciutat: cursos d'accés a cicles de grau mitjà, certificat professionalitat, de la Cambra, de Foment, etc. Llavors, una vegada han sortit fora d'aquest espai, continuen estant tutoritzats 1 o 2 anys. Si no funciona, ens planegem que tornin aquí a l'escola.

Pol: Hi ha més nois que noies, i n'hi ha més que són d'aquí que d'altres orígens. Les activitats al llarg de la setmana són variades. Un dia està dedicat a activitats d'orientació laboral organitzades per Foment: com arribar a fer graus mitjans, obtenir certificats de professionalitat, etc. Dimarts fem esport, porten l'activitat els monitors els nois que estan a la Casa d'Oficis de Foment.

Eva: Jo m'encarrego de les activitats de lleure dels divendres, que inclouen des d'anar a la bolera, fer boting, sortides a la muntanya... Intentem que siguin lúdiques i combinades amb altres de caire més cultural, com ara anar al Gòtic de Barcelona, una gimcana per descobrir indrets de Terrassa, de Torrebónica... Un tipus de lleure a què potser no tenen accés, no tenen l'oportunitat d'anar al museu. També vam anar a Prodis a fer disfresses de carnestoltes.

És un projecte nou a la ciutat, quan es va posar en marxa?

Vam començar el 20 de març, per això allarguem aquest grup fins al juny de 2023. Com que hi ha hagut alguna baixa, al setembre incorporarem noves persones fins a omplir les 20 places. I ja de cara el curs 2023-24 tornarà a haver una remesa de 20 nous joves. Tots són de Terrassa, d'aquí del barri de Ca n'Ànglada algun.

I com arriben aquí aquests joves?

Meritxell: Qualsevol entitat pública o privada els pot derivar, del Terrassa Orienta, Terrassa Aprèn, etc. Potser no estan preparats per fer un curs d'accés a un grau mitjà, per això fem un primer any d'acollida. El que aporta aquest projecte és el temps, ens estem molt a sobre per dedicar-nos-hi. L'objectiu és que si alguna cosa no acaba de funcionar quan surten d'aquí, veiem el que falla i que puguin tornar-hi. És la filosofia del projecte, tothom tenim dret a una segona oportunitat i les que facin falta. I sí, ens trobem casos que no són fàcils de solucionar.

■ Equip de l'Escola Noves Oportunitats Educatives: Marta Solano, Meritxell Garrigós, Eva Mairal Martínez i Pol Serrat

Pol: Hi ha vivències de fracàs escolar, de *bullying*, de tot el que ha arrossegat la pandèmia... La veritat, ens trobem amb nivells d'autoestima baixa, amb una motxilla de patiment grossa. Els dos primers mesos ha passat de tot, per exemple qui no volia parlar i s'hi estava a la cantonada. Ara però el grup està molt més cohesionat, amb un clima més que acceptable.

Eva: Hem de dir que intentem estar molt en contacte amb les famílies, fent tutories, si poden venen, i si no cada dues setmanes les truquem. I parlem de l'evolució dels joves en sentit positiu, no de quants dies han faltat, si no quants han vingut i què han fet, tot i que evidentment sempre hi ha temes particulars a tractar. Tenim clar que yot el que treballes amb el jove quan surt del centre, si no es comparteix també amb la família, és més difícil que hi hagi el canvi. Per això és important involucrar la família.

I com està sent la resposta?

Meritxell: Per part d'entitats de la ciutat està sent molt bona, continuem rebent derivacions i fent entrevistes. És un recurs que feia molta falta, ajudar a aquests joves que estan sense fer res a casa o al carrer. I per part dels joves també força bé, tenim 15-16 nois que venen cada dia, hi ha un vincle molt bo amb l'equip d'educadors. Ara estem valorant com reprendre el curs al setembre, les normatives, fer complir horaris i els objectius que es marquen... Treballem d'una manera més lúdica que a altres llocs, però no es pensen que estem molt pendents de la seva evolució personal.

Pol: A l'inici, teníem uns nois que potser feia dos anys que no anaven a escola, sense cap norma, sense llevar-se a una hora. El primer mes va ser més de posar límits, de parlar sobre el seu projecte de futur. I ara just acabem, al setembre haurem de tornar! Però una llavor ja hi hem posat.

Per al pròxim curs, plantegeu canvis o millores?

Meritxell: Ara al juliol ens parem a reflexionar. Però hem constatat que hem d'incidir i elevar les competències bàsiques. Encara que en teoria estan escolaritzats de tota la vida aquí, porten un nivell baixíssim. Hem d'augmentar les hores i donar-li un aire competencial.

Pol: Sabem que és un problema als instituts, que potser tenen 30 alumnes per classe, les ràtios a secundària no ajuden i no tenen temps per abordar casuístiques personals, llavors van veient com la persona es va desvinculant poc a poc. L'absentisme i l'abandonament escolar ja ve de molts anys, projecte educatiu a nivell de ciutat, però és complex.

Eva: També hem de tenir més recursos a nivell de salut mental, com hem dit. Hem planificat també un projecte de tallers de salut emocional, i que cada noi pugui anar-hi voluntàriament.

ASSISTÈNCIA ACTIVA
A LA GENT GRAN I ATENCIÓ A LA LLAR

cuidem-nos

Acompanyem a la nostra gent gran cobrint les seves necessitats d'assistència diària, amb una atenció intensiva i de qualitat.

Sociocomunitari, domèstic, educatiu i ajudes tècniques i adaptatives de la llar

Contacta'ns al 937364722 i explica'ns què necessites

<https://cuidemnos.jimdofree.com/>

Espai Cuidem-nos

Assistència activa a la gent gran i atenció a la llar

CONTACTE

685 624 480 / 937 364 722

www.cuidemnos.info

Clara Ser Gran cooperativa, per un nou model de cures

Dedicades a la formació i l'assessoria en el treball de cures, a la cooperativa de treball Clara Ser Gran estan conveçudes que cal un canvi de perspectiva en el tracte amb la gent gran: més humà, que tingui en compte les seves necessitats, i amb participació en la comunitat.

Innan Urueta, fundadora de Clara Ser Gran, ens explica la tasca que duu a terme la cooperativa que van crear fa tres anys, i la visió que apliquen per un altre model de cures, i amb un objectiu imprescindible: frenar la precarietat de les treballadores familiars.

Miquel Gordillo

D'on ve el teu interès pel treball de cures?

Després d'estudiar Treball Social, em vaig dedicar a l'àmbit de l'envelliment, just acabava d'entrar en vigor la Llei de Dependència. Vaig treballar en una residència pública a Badalona durant set anys, els darrers dos anys com a directora del centre. Llavors ja hi havia una atenció directa força deficitària a la gent gran. La previsió és que el 2030 arribi a ser un quart de la població. Hem vist que això va cap a una precarització de la feina de cures, que majoritàriament la fem en aquest país dones migrades (Innan és d'origen mexicà).

No volíem treballar únicament en residències estàndards, i d'aquí neix la cooperativa, que es va posar en marxa el febrer de 2019. El nucli impulsor vam ser la Mercè, infermera i especialista en final de vida, la Cristina, terapeuta ocupacional, i jo mateixa, junt amb un equip de professionals que són també les mans i el cervell del que fem.

Amb quin objectiu vau crear Clara Ser Gran?

El somni de Clara és transformar el model de cures adreçat a la gent gran. Cures en un sentit ampli, des d'aquelles persones que no tenen dependència però necessiten estar acompanyades, fins a la part d'atenció directa de llarga durada. Nosaltres toquem totes les capes, atendre la persona segons el que ella necessita, pot i vol, també les necessitats i l'acompanyament a la família.

Nosaltres creiem en l'envelliment en el propi entorn, si pot ser, a casa teva. Construïm tota una metodologia de treball, consistent a preparar el camí, l'entorn, i que la gent gran vulgui continuar vivint i participant en la vida del barri. També la part assistencial requereix una revisió. Amb el covid s'ha posat de relleu el que ja sabíem, que a les residències es treballa malament. Apliquen un model d'asil, d'institució tancada, i molt medicalitzat, són com hospitals, com si hagués alguna cosa que guarir, quan el que hi ha és només vellesa! I nosaltres diem que hem de millorar i canviar la perspectiva, i que es desprecia els llocs de treball. Ja no estem en aquella època, hem d'aplicar metodologies diferents.

Pots fer algunes pinzellades d'aquesta metodologia que apliqueu?

Tenim el projecte SAD-ESS, que és una manera diferent d'enfocar els serveis d'atenció domiciliària. És un projecte de l'economia social i solidària, amb suport de l'Ajuntament de Barcelona i la Federació de Cooperatives, per fer una implementació pilot, encara que no ens hem inventat res. Tenim equip amb una psicòloga, una infermera, una fisio, una terapeuta, que acompanyen un equip de cuidadores per ajudar-les a què millorin la seva feina.

"La gent no està disposada a pagar el que costa les cures, i no perquè no tingui diners. Són feines que històricament les dones hem fet de manera gratuïta i invisible"

Qüestioneu molt el model de residències.

La major part de les empreses que gestionen les residències són capitals que venen del totxo, del negoci immobiliari. El panorama actual és un munt de recursos públics que, a través de l'externalització de serveis, va a parar a capital pur (Dragados és Clece, Valoriza que és Sacyr...). I aquestes grans empreses que ho acaparen tot estan obsessionades per disminuir costos, perquè el servei els surti més barat, els ajuntaments ja paguen poc.

També amb la covid s'ha vist que les coses s'havien pogut fer d'una altra manera. Escoltava l'altre dia que en un casal encara parlaven de si poden o no jugar al domino, o fer activitats de música! El nivell de maltractament a la gent gran continua. En els països

■ Innan Urueta (esquerra) i Mercè Juan, sòcies cooperativistes de Clara Ser Gran

nòrdics per exemple el model va evolucionar ja fa anys, hi ha la perspectiva que es diu d'atenció centrada en la persona, es posa en valor que tenim drets, que podem decidir el que volem fer... Amb la pandèmia es va perdre el que s'havia guanyat, i es va tornar al ordeno y mando: no pots sortir, no pots fer el que vulguis, un bis a bis setmanal... Les noves generacions ja estan canviant el xip, de fet la gent gran tampoc vol anar als casals.

També estem en un grup d'intercooperació que es diu *Curadigna*, en què ens ajuntem col·lectius de Barcelona de l'àmbit de les cures i la salut, Nosaltres fem formació, consultoria i assessorament a entitats que fan serveis d'atenció domiciliària directa.

Hi ha moltes queixes per part de les treballadores de la llar.

És que les cuidadores treballen soles, arriben a un domicili soles, no és com en una residència que estan envoltades de professionals. El model actual no contempla altres professionals, van molt superades, per això hi ha un absentisme i una rotació brutal.

"Amb el covid s'ha posat de relleu el que ja sabíem, a les residències es treballa malament. És un model d'asil, d'institució tancada, i molt medicalitzat"

Sovint sentim que el treball de cures és molt precari.

La cura digna significa que hi hagi condicions dignes per a les que cuiden, per a la persona cuidada, per a l'entorn. Tampoc les administracions ho faciliten, no hi ha clàusules socials que ens donin oportunitats. Les empreses petites de l'ESS fem malabars per trobar el camí, amb ganes però moltes dificultats. El preu mig de les grans empreses és de 10 € l'hora, nosaltres hem calculat que el mínim que costen són 13,50. A més, ens trobem que la gent no està disposada a pagar el que costa les cures, i no perquè no tingui diners. Són feines que històricament les dones hem fet de manera gratuïta i invisible, la gent no està acostumada, mentre

que sí hi ha consciència a pagar pel menjar ecològic i sostenible.

Crec que no hi ha una cultura de fer valer les cures. Hi ha un esclavatge de les dones que estan a l'interior de les llars, no se sap quantes dones treballen en aquestes condicions. I et diuen, ja que hi ets, queda't amb els nens, o ara treu el gos... És una cadena d'abusos. I cada vegada necessitem més persones que s'hi vulguin dedicar.

Per tant, esteu especialitzades en la formació i en aplicar mètodes de treball que siguin nous.

Sí, i també en l'acompanyament familiar. És important i molt útil saber com es fan les coses: com aixeco la meua mare? Com gestiono aquest problema? Tot té una manera adequada de fer. Tenim clar com t'he explicat que és necessari un canvi cultural en el model de treball de cures, i que cal fer-ho amb les famílies i també amb les administracions.

Quins altres projectes feu actualment?

Enguany vam decidir que calia acompanyar la persona i la família. Per exemple, quan una persona gran que necessita rep un diagnòstic, què fan les famílies? El que poden! Aquí nosaltres acompanyem les famílies per planificar les cures necessàries. L'altre dia vam parlar amb un senyor i ell volia tornar a caminar, anar sol al lavabo. Era la seva necessitat, coses que li donaven una mica de qualitat. Si no, amb el temps, la família va claudicant, el senyor vol quedar-se a casa, però l'acaben portant a una residència pública, on després no hi ha plaça! Com a cooperativa oferim molta formació especialitzada i específica, com ara dissenyar el dia a dia de la persona, com tractar els problemes de comportament, abordar quan es troba en final de vida... Les cuidadores han d'estar molt ben preparades. El nostre projecte actua molt aquí i en el desenvolupament de la metodologia. Al Lluçanès estem també aplicant una metodologia per treballar millor amb les persones, tenint en compte que no és el mateix l'entorn de, per exemple, del Prat de Lluçanès que al Prat de Llobregat. Fem una cosa similar al Poble Sec.

Per acabar, quins objectius us marqueu a mig o llarg termini a Clara Ser Gran?

Sempre ens ha agradat la idea de tenir un centre físic, no un centre de dia a l'ús, sinó on poder gestionar un servei d'atenció diürna, i des d'aquí vehicular un seguit d'actuacions a nivell comunitari, d'atenció domiciliària, etc. Creiem fermament en el concepte de ciutats cuidadores, on hi hagi espais amigables amb la gent gran.

Entitats de l'ESS de Terrassa presenten el projecte socioeconòmic Barri Futur

Barri Futur, comunitat urbana de Terrassa, vol aterrar els valors de l'Economia Social i Solidària a quatre barris de la ciutat: Sant Pere, Torrent d'en Pere Parres, Antic Poble de Sant Pere i Centre Nord

Miquel Gordillo

Fer créixer el comerç local, potenciar la cultura al barri i els espais públics on les persones siguin protagonistes, a través de la creació de més espais verds, de comunitats energètiques, de cures i de consum, són alguns dels objectius de Barri Futur.

Aquest és el nom escollit per al projecte de Comunalitats Urbanes, unes subvencions bianuals atorgades per la Direcció General d'Economia Social i Solidària, el Tercer Sector i les Cooperatives i el Departament d'Empresa i Treball. També s'esmenta com a cabdal la producció de formació i comunicació, nodrir els ecosistemes locals, crear un mercat social que generi ocupació de qualitat, i enfortir espais de creació ciutadana. Així ho explicaren les entitats en la presentació de Barri Futur, el passat 9 de juny a l'Ateneu Candela.

Les entitats que han impulsat Barri Futur són les cooperatives La Terrassenca, de ciclologística i foment de l'ús de la bicicleta, Communia, programari lliure, el grup de consum i ecobotiga l'Egarenca, l'associació Synusia, llibreria i programadora cultural i de pensament crític, la fundació Prodis, inserció sociolaboral de persones amb discapacitat intel·lectual i Adhoc.cat, projecte de disseny conscient d'Àlicia Horcas. Aquest grup impulsor també compta amb la participació de l'Ajuntament de Terrassa, l'AV de Sant Pere, el Districte Zero, l'associació Espai Sacra i el bé comú urbà Ateneu Candela.

El territori en què actuarà Barri Futur contempla més de 20.000 habitants, i està format per quatre barris dels districtes D1 i D5: Antic Poble de Sant Pere, Centre Nord, Sant Pere i Torrent d'en Pere Parres. Les entitats del comitè impulsor formen part d'aquests barris. El projecte Barri Futur rep també el suport de l'Ajuntament de Terrassa. El regidor d'Economia Social i Innovació, Pep Forn, destacà que el projecte "representa un impuls al Pla Estratègic d'Economia Social i Solidària 2019-2026 validat pel Consell Municipal de l'ESS". "Hem descalçar iniciatives com ara la compra per als veïns", expressà Forn.

Economia cooperativa, de proximitat i feminista

"Volem potenciar una economia que es basi en valors democràtics, solidaris, feministes i antiracistes, una economia sobirana arrelada als nostres barris i amb perspectiva de gènere", explicà Marc Montlló, dinamitzador de Barri Futur. Per la seva banda, Vero Ruíz, de l'Associació de Consum l'Egarenca, exposà que "apostem per altres formes de consum". Per això,

■ Presentació de la Comunalitat Urbana Barri Futur de Terrassa, a l'Ateneu Candela

destacà algunes de les actuacions previstes dins l'eix que anomenen Economia cooperativa, de proximitat i feminista, que implicaran incentivar el comerç local existent, aplicant la prova pilot de la Marca Terrassa Responsable que l'Ajuntament ha desenvolupat; també per dotar al comerç d'eines digitals amb programari lliure, i crear interrelació amb els productors agroecològics de l'entorn, A la vegada, es vol crear rutes consolidades i eficients d'abastament i distribució de mercaderies dins del territori, tant pels comerços i l'activitat econòmica com per les veïnes, impulsant la ciclologística, així com incentivar al món educatiu a què col·labori en els projectes comunitaris que es desenvolupin.

Diagnòstic del barri i la cultura com a dret

Treballar amb el teixit veïnal és un altre dels eixos de Barri Futur. En paraules de Marc Labòria, de Prodis, "intentarem transcendir les nostres àrees naturals, per fer-ho, aquesta subvenció coincideix en la seva finalitat". Labòria exposà que "la primera feina és la d'acostar-nos a les associacions veïnals, centres culturals i entitats del territori, per donar-se a conèixer al veïnatge, conèixer els seus conflictes i pensar al seu costat quina ciutat i barri

volent". Labòria posà com a exemple el fet de detectar situacions de soledat no volguda, tan estesa entre la gent gran, i encaminar accions a vincular les persones al territori i a la seva gent a través d'intervenció col·lectiva.

Pe que fa a la cultura lliure i comunitària, el tercer eix del projecte, Elena Blanco, de la llibreria Synusia, posà èmfasi en què "tenim una experiència de producció cultural, amb una agenda lliure, inclusiva i accessible adreçada a tots els públics". "La cultura és un dret i ha de ser una realitat dels nostres barris, destacà la llibretera. Qüestions com el fet de conèixer les iniciatives culturals dels barris, el seu funcionament i equips de treball, així com promoure formes de producció cultural que fomentin el lliure ús, distribució i reaprofitament de continguts, centren aquest eix.

La intenció és que durant els mesos vinents tingui lloc el desplegament de les accions de Barri Futur, primer amb un treball de camp per conèixer la realitat dels barris on s'actua, i les entitats que hi són presents. Seran dos anys d'actuacions que s'inicià el passat febrer, amb la concessió de la subvenció. Aquesta permetrà, entre altres, que s'alliberin persones per fer el diagnòstic dels barris. La quantitat atorgada a Barri Futur ha estat de 350.000 euros durant els dos anys en què es desenvoluparà el projecte.

Comunalitats Urbanes, una resposta de dinamització socioeconòmica del barri

Una Comunalitat Urbana és "un territori definit on hi ha un teixit socioeconòmic i relacional que vol donar respostes a les necessitats de les persones que l'habiten", explicà Josep Vidal, Director general d'Economia Social, el Tercer Sector i les Cooperatives. "Arran de la pandèmia, hem vist com veïns i veïnes han creat xarxes de suport mutu que ajuden a sostenir la vida. No surten del no-res, sinó de la vida associativa del barri, potser per la pèrdua de força de les administracions". Per tant, aquesta és una resposta de dinamització socioeconòmica del barri. Vidal afegí que s'ha creat aquest programa pilot a partir de l'experiència dels Ateneus Cooperatius, que ja funcionen com a espais col·lectius liderats per entitats de l'ESS des de fa quatre anys.

S'han creat 22 Comunalitats Urbanes en 18 municipis de Catalunya, també a través del treball conjunt d'entitats agrupades en el territori com és el cas de Barri Futur a Terrassa.

Escola Nova i cooperació escolar

Fèlix Pardo

@felixpardova

La principal contribució a la pedagogia des de finals del segle XIX fins avui dia ha estat l'Escola Nova o Activa, perquè ha comportat una mena de revolució copernicana en l'educació en haver instaurat una escola constructiva que ha permès la superació de la tradicional escola transmissiva, així com en haver actualitzat l'ideal educatiu de la formació integral de l'alumnat alineat amb el programa il·lustrat de la llibertat, la igualtat i la fraternitat. De fet, es fa difícil d'imaginar un centre educatiu en l'actualitat on no es trobi una tècnica didàctica, un criteri d'avaluació o un principi pedagògic que no remeti als principals teòrics de l'Escola Nova, entre els quals trobem a Catalunya en Francesc Ferrer i Guàrdia i na Rosa Sensat.

Són moltes les aplicacions de la pedagogia de l'Escola Nova, tant pel que fa a la funció docent com a l'organització escolar, a les innovacions metodològiques com a les formes de socialització dels alumnes, però entre totes elles cal subratllar la cooperació perquè aquest ideal cultural subsumeix cadascun dels trets fonamentals de l'Escola Nova: la participació democràtica, el reconeixement de l'altre, les interaccions solidàries i una concepció de l'aprenentatge com a procés entre iguals, emancipador, obert a l'entorn i amb incidència social.

La cooperació escolar és una manera d'organitzar-se i treballar des d'allò col·lectiu i es pot efectuar de tres formes: l'aprenentatge cooperatiu, la cooperativa d'alumnes i la cooperativa d'ensenyament. La primera consisteix en una metodologia didàctica i la seva aplicació pot efectuar-se amb independència de les altres dues formes, mentre que aquestes impliquen aquella i són la concreció del *modus operandi* del cooperativisme en l'àmbit escolar.

Cal dir que la cooperativa d'alumnes es pot fer amb independència de la forma jurídica del centre educatiu on es constitueix, però seria una falsa cooperativa si no és un efectiu complement organitzatiu del centre i alhora no és un nucli actiu i dinamitzador de la vida escolar, així com una palanca de canvi de la pedagogia del centre, tal com va advertir en Joan Ventosa i Roig. En aquest sentit, la cooperativa d'alumnes té la seva màxima eficiència en el sí de la cooperativa d'ensenyament.

Per una altra banda, convé diferenciar la cooperativa d'alumnes en una aula, vinculada a un projecte, de l'aula cooperativitzada pels alumnes agrupats en la mateixa aula que comprèn la totalitat del currículum. La cooperativa d'aula es limita a una determinada activitat, amb una dimensió preeminentment econòmica, i no inclou necessàriament a tot el grup d'alumnes. Hi ha una certa tutela per part dels docents en la presa de decisions dels alumnes i es pot confondre el tenir una cooperativa amb l'ésser cooperatiu. Pel contrari, amb l'aula cooperativitzada s'organitza tot el procés d'aprenentatge a la manera d'una cooperativa i es posa l'accent en la dimensió pedagògica. El grup classe s'apropia del currículum i l'adapta als seus interessos i necessitats segons el seu context educatiu i social, i amb la seva responsabilitat i el seu compromís es basteix l'auto-gestió del coneixement i la col·lectivització dels mitjans disponibles, amb la qual cosa es supera el directivisme dels docents en el disseny dels itineraris d'aprenentatge de cada alumne. En conseqüència, l'aula cooperativitzada modifica el projecte educatiu del centre i exerceix d'efecte tractor sobre la seva línia pedagògica.

Per tot plegat, la cooperació escolar, i molt particularment l'aula cooperativitzada, representa la via que porta al màxim grau d'assoliment les propostes pedagògiques de l'Escola Nova en la mesura que mobilitza les capacitats de cadascun cercant la sinèrgia entre elles i fomenta la inclusió, la interacció i la interdependència entre els alumnes, i també entre els docents, amb objectius, estratègies i recursos comuns.

> Notícies i propostes del Centre Excursionista de Terrassa

Espai CET

A l'estiu, alta muntanya

Arriba l'estiu i la neu es retira. Només les reconades més orientades al nord, on l'acció del sol no hi pot arribar de manera directa, guarden petites mostres del llençol blanc amb què les muntanyes es van cobrir per protegir-se del sol a l'hivern. I, amb el canvi climàtic, cada dia són més rares aquestes congestes que, protegides per l'ombra de les carenes, aguantaven tot l'estiu.

És el moment més apropiat per enfilarse a les muntanyes altes quan no es té un domini clar de les tècniques de progressió hivernal. Podem aprofitar l'estació més càlida de l'any per fer rutes que durant l'hivern estan reservades només a alpinistes experts, amb bon domini de la tècnica i coneixements per fer anar el material necessari per enfilarse per corredors coberts de neu i de glaç.

L'estiu, doncs, ens permet fer rutes més agosarades i enfilar-nos per canals ombrívols on podrem fer l'esforç de guanyar alçada per rutes ombrívols,

protegits de la calor i la insolació per la pròpia muntanya que volem assolir.

El mes de juliol, a més, és quan l'alta muntanya ens presenta la seva cara més bonica. És quan les plantes aprofiten el breu estiu d'aquestes alçades per materialitzar el seu cicle reproductiu i les carenes i els prats alpins s'omplen d'una catifa de mil colors pels milers de flors de centenars d'espècies diferents que esclaten en apartar-se la neu i rebre l'escalfor del sol. L'espectacle de la florida a l'alta muntanya és, senzillament, impressionant.

La proposta

En aquesta ocasió us volem proposar una ascensió que comporta una certa dificultat. Pel desnivell, pel pendent i pel terreny pel qual hem de caminar. Tampoc és fàcil orientar-s'hi bé, ja que el camí es perd de tant en tant a causa de l'acció de la neu a l'hivern i cal trobar-lo per intuïció. En alguns trams, cal fer servir les mans per mantenir l'equilibri i enfilarse per roques dretes però fàcils. No és una excursió a l'abast de tothom. Cal una bona preparació física i una certa experiència a moure's per la muntanya. Però si esteu preparats per fer-la, de ben segur que no us deixarà indiferents. Parlem del canal del Cristall, a la cara Nord del Cadí.

Es tracta d'una excursió preciosa, que surt d'Estana, puja per un camí molt agradable fins a Prat de Cadí, un dels indrets més bells de Catalunya i que a començament de juliol podem trobar entapissat de flors. De Prat de Cadí cal pujar per la profunda canal que separa la Roca Verda de la Roca de l'Ordiguier fins a arribar a la carena. Des d'allà podem escollir baixar pel mateix camí o fer la travessa fins al Pas dels Gosolans i Prat d'Aguiló. Penseu que si escolliu aquesta darrera opció, hauríeu de tenir resolt el transport des de Prat d'Aguiló a Estana o bé continuar la ruta pel camí dels Collets, Prat de Cadí i Estana. Trobareu més informació al codi QR que acompanya la fotografia.

Les activitats de juliol

INFANTIL, JUVENIL I FAMÍLIES

Kames Kids

11 de juliol: El gran joc de Viladecavalls

COLÒNIES DE MUNTANYA

Del 3 al 23 de juliol

CASAL D'ESTIU AVENTURA'T A LA MUNTANYA

Del 22 de juny al 31 de juliol

CAMPAMENT BASE CAMP

Del 23 al 29 de juliol

CAMPAMENT D'ALTA MUNTANYA

Del 31 de juliol al 14 d'agost

Inscripcions obertes fins al 15 de juliol

ALTA MUNTANYA

FEMAlpí

9 i 10 de juliol: Mont Perdut

SENDERISME

Horitzons

4 de juny: Serra del Moixeró

Senders

17 de juliol: Camí dels Nyerros Cloenda

Trobareu tota la informació del Centre Excursionista de Terrassa i les nostres activitats a:

ce-terrassa.cat

ESPELEOLOGIA

8 i 12 de juny: Taster de Barranquisme

11 i 12 de juny: Avenc dels Escaladors

CULTURA

10 de juliol a les 19.30 h : Concert solidari Nepal Ratna School a la Nova Jazz Cava

EXPOSICIONS

del 28 de juny al 29 de juliol: Exposició col·lectiva de fotografies de socis i sòcies del Centre Excursionista de Terrassa

ESPLAI MATINAL D'AGOST

De l'1 d'agost al 2 de setembre

→ LLIBRES

No és inevitable: Una altra 'revolució tecnològica' és possible

Lluís Costa

Una altra revolució tecnològica és possible i necessària podria ser títol i resum del llibre d'en Ricard Ruiz de Querol *No es inevitable. Un alegato por futuros digitales alternativos*, que publica la revista cooperativa Alternativas Económicas, tot parafrasejant el ja mític lema del moviment Fòrum Social Mundial.

«Allò que se'ns va vendre com una eina igualitària i democràtica ha evolucionat en un sentit contrari, dominada ara per empreses privades amb poders centralitzats fora de control», afirma Ruiz de Querol, i «tot apunta que la nova onada d'expansió del digital (...) tindrà efectes, com a mínim, similars».

Tot partint d'aquesta constatació palmària que, malgrat tot, no

FITXA

No es inevitable. Un alegato por futuros digitales alternativos

Ricard Ruiz de Querol

Alternativas Económicas, Barcelona, març 2022
313 pàgines

és suficient ni tan sols de fer dubtar ni una miqueta la massa de tecnoutopistes, l'autor abunda en el seu qüestionament en afirmar que el concepte de societat digital és «inespecífic i enganyós» i que «al contrari del que succeeix amb canvis d'entitat molt menor, ni la seva natura ni el seu abast, com tampoc la seva inevitabilitat ni oportunitat, han estat sotmeses a un procés democràtic».

Aquesta mancança de debat i intervenció públics, òbviament, no és casual ni fortuïta, sinó que és resultat del poder exercit per l'oligopoli conformat per les dites GAFAM (les cinc grans tecnològiques que dominen la producció i mercat digital i de noves tecnologies), la «major concentració de riquesa i dels mitjans de comunicació» (amb el suport de la majoria de governs i organitzacions internacionals), així com de control social mai vist, resultant de la dita darrera revolució tecnològica.

S'obvia el fet que les revolucions tecnològiques són, també i sobretot, socials: aquestes «no evolucionen de forma autònoma,

són construcció social 100%». Es defensa, ben al contrari, que «són les institucions les que no estan preparades per respondre» i, a més a més, «són aquests (els processos legislatiu i de regulació) els que s'haurien d'adaptar per a no interferir».

Adverteix en Ruiz de Querol que aquesta situació «comporta el risc d'evolucionar cap a una digitalocràcia» (potser la nova forma d'una societat dominada pel capitalisme, amb noves estructures de producció i mercat, i eines d'exercici del seu poder).

**Per a l'autor,
el concepte de
societat digital
és «inespecífic i
enganyós».
Ni la seva natura
ni el seu abast,
han estat sotmeses
a un «procés
democràtic»**

La pandèmia ha estat un moment d'impuls a aquest procés de revolució tecnològica, al mateix temps que fent servir les noves tecnologies: «existeixen analogies entre la difusió d'un virus que infecta l'organisme físic i les formes en què s'estan utilitzant les

tecnologies digitals per contaminar les creences, les mentalitats i els comportaments de persones i grups socials». És evident, així mateix, que amb la disculpa del covid s'han accelerat les tendències pitjors del capitalisme, i governs i poders fàctics han aprofitat l'avinentesa per experimentar i implantar més i noves formes de control social.

En aquest context, els «tecnòfils projecten els seus desitjos, els converteixen en prediccions, normalment desconeixent o obviat que són eines de doble ús», afirma, sense atendre el fet que «en el terreny tècnic, repetidament ens involucrem en diversos contractes socials, les condicions dels quals es revelen només després d'haver-hos signat», tot citant en L. Winner.

L'anàlisi dels canvis en curs, Ruiz de Querol el fa amb una mirada sociològica que considera la més útil, «no donant res per fet i menys les declaracions simplistes», estant «alerta amb els usos d'adverbi, l'abús (dels quals) de manca de claredat», així com de l'adjectivació 'social' sense dir el significat concret; perquè «cap comportament és natural». A tots els capítols, l'autor fa propostes de reflexió sobre el suposat caràcter «social» de les xarxes, tot qüestionant en quin sentit, si més o menys que altres mitjans de comunicació.

I, molt important, posant el focus en les «teories, ideologies i institucions que defensen aquesta societat digital», així com dissecant el «mite de la societat

de la informació» que semblaria més aviat «una cortina de fum per consolidar el capitalisme, i més en contret el dels EUA», afirma manllevant una cita d'Alain Touraine.

Suposada societat de la informació i la comunicació que es desenvolupa en estreta interacció amb el creixement i enfortiment dels mercats, com mostra l'afirmació d'Steve Jobs: «la gent no sap el que vol fins que jo els hi mostro».

D'altra banda, pel que fa a la informació i comunicació, subratlla el fet amplament denunciat que «l'abundància digital atropella la qualitat, el superficial el substantiu», les dites *fake news* i teories conspiratives corren molt més que el virus. Tot plegat, un dels pilars dels poders és el «control de la comunicació, i una mostra d'aquest la difusió de metàfores i marcs mentals com ara «tecnologia avançada», «empreses tecnològiques, en xarxa», «sistemes oberts», «5G i internet de les coses».

El futur, tanmateix, no està escrit, planteja l'autor: «abunden els motius per reclamar una governança tecnològica i democràtica que eviti una digitalocràcia», motius per posar-nos mans a l'obra i «imaginar», imaginar tecnologies supeditades a objectius amb causes socials, imaginar com «reformat el capitalisme», «reimaginar la democràcia i l'internet», tot posant «l'esperança com a motor del canvi». Mans a l'obra, llavors, per fer realitat la imaginació i l'esperança.

La Cova de Mura, oberta finalment!

Jaume Valls i Droguet

En un opuscle de la Diputació de Barcelona sobre el Parc Natural Sant Llorenç del Munt i l'Obac intitulat *Passejades Guiades 2022*, s'hi inclou una visita guiada a la cova de Mura.

Fa deu anys vaig interessar-me per poder portar-hi el noi amb els seus companys de l'escola i famílies un diumenge. Trucava i la resposta va ser un grapat de vegades: «Està tancada!» I si preguntava quan s'obriria, el funcionari em responia sec que no ho sabia. Ara amb disset anys, al xicot ja no li ha interessat venir-hi... Són molts anys de tancament, deu. La intervenció que s'hi ha fet per fer-la visitable no és pas d'envergadura. Ha calgut tants anys, «Diputació de Barcelona»? Un fet semblant li ha passat a l'equipament cultural del «Castell», o sigui el Marquet de les Roques de la vall d'Horta del mateix Parc Natural. Es va tancar a finals del 2010 per a reparar les teulades i fins ara no han començat unes activitats parcials sense una orientació clara. I mira que hi havíem anat vegades als concerts dels dissabtes de juliol i altres trobades. Un treball tenaç de molts anys que van fer acostar-hi qui sap les persones a anar en orris. La Diputació, opaca, no ha donat mai explicacions.

Torno al tema de la cova de Mura. Laia Miralta, antropòloga i algun altre títol, ens hi ha acompanyat gentilment. Hem sortit del Centre d'Informació de Mura havent passat per caixa. Hem abonat uns eurets, pocs.

Ha volgut deixar claret que per accedir a la cova hi havia una hora de camí i de pujada. Certament, hi hem suat la cansalada perquè feia calorota. Tot i això, ha tingut l'encert de fer tres parades aprofitades per donar unes explicacions adients - Mura al llarg de la història, plantes remeieres, la for-

mació del roquetam-.

I un ensurt que hauria pogut desgracia-nos i molt. A la tercera paradeta, ja arribant, va aparèixer una bicicleta esverada. Vist i no vist. Una aparició. No sé com va passar pel mig del grup sense passar per damunt de ningú. Tot plegat va ser tan ràpid que no vam reaccionar. Quan ja havia passat vam cridar-lo, però ja s'havia perdut muntanya avall. Oi que hauria tocat al ciclista llampec de parar-se i passar amb la bici agafada de la mà?

Arribats a la cova, la Laia en va obrir la portella, va treure uns cascs taronges i una llanterna per a cadascú. Els 14 graus de l'interior de la cavitat ens hi van fer estar bé. El recorregut pausat dels seus 180 metres va ser espectacular. És una cova VIVA, no s'hi encenen focus per a preservar-hi els animalons, escarabats, aranyes i rat penats que hi sojornen a l'hivern principalment. Formacions pètries i les cristallitzacions d'aragonita. Anys enrere, molts visitants van saquejar-la sense contemplacions. Ara en resta una mostra solament de l'esplendidesa antiga.

Ha estat una visita ben interessant i molt ben portada per la Laia Miralta. Se li notava que tenia una estima pel que explicava. No era un lloro que va repetint el que s'ha après

de memòria com hem vist sovint en visites arreu. Ja teniu doncs una recomanació per als caps de setmana entre l'abril i el novembre, de tres quarts d'onze a les dues de la tarda.

En tornant vam voler beure aigua d'alguna de les fonts abundants del poble. Doncs no, estaven totes seques! Setmanes enrere, també vam trobar així les fonts de Rellinars. Un espectacle dantesch!

→ LLIBRES

La història dels vençuts

FITXA

La historia indígena de Estados Unidos

Roxanne Dunbar-Ortiz

Traducció de Nancy Viviana Piñero

Capitán Swing, Madrid, 2018
366 pàgines

Jordi Sellarès

Llegir *La historia indígena de Estados Unidos* ens porta inevitablement a pensar en *Les croades vistes pels àrabs*, del gran Amin Maalouf. Una història alternativa o, més ben dit, paral·lela; aquella que ens parla dels vençuts, d'aquells a qui l'imaginari popular (la cultura blanca, anglosaxona, Hollywood) ens ha pintat tradicionalment com els dolents de les pel·lis. La historiadora, escriptora i activista indigenista nord-americana Roxanne Dunbar-Ortiz (1939) ens presenta una revisió de la Història dels Estats Units (que forma part de la sèrie *ReVisioning American History*) que suposa un trencament amb la imatge tradicional dels colons amistosos que van desembarcar del Mayflower en so de pau. Si bé és cert que a ulls de la gent sensibilitzada amb l'antiimperialisme i l'anticolonialisme no ens descobreix la sopa d'all sí que podem considerar aquesta obra com a imprescindible per la completesa del seu contingut i treball de recerca.

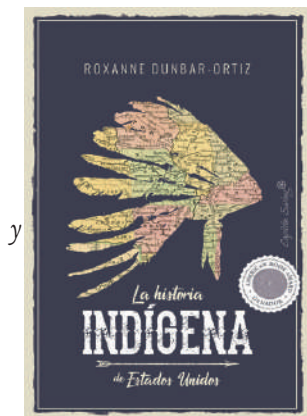
Perquè *La historia indígena de Estados Unidos* (publicada originalment el 2014) és la crònica sinistral d'un procés de colonialisme imperialista i extermini gradual, una lectura totalment complementària a *Las venas abiertas de América Latina* de Galeano, i que va molt més enllà de la imatge ambivalent que ens mostren també el reguitzell de westerns crepusculars tan en boga en els darrers anys (i que tant ens agraden). I també aquesta obra ens serveix per a posar una mica de llum sobre una zona del planeta poc coneguda (a casa nostra, entre el gran públic) abans de l'arribada dels europeus.

Dunbar-Ortiz trenca amb el concepte d'una *terrae incognitae* i salvatge fins que l'home blanc no hi va dur la civilització. De forma encertada l'autora enceta el recorregut explicant-nos les relacions comercials, centrades en l'intercanvi de blat de moro per altres recursos i materials, entre les cultures precolombines que hi havia al continent. Un autèntic *Camí del blat de moro* que unia el nord, el centre i el sud del continent i el Carib en relativa pau i prosperitat (pel que ens diuen els registres arqueològics, donada la manca de registres escrits a la zona).

A partir de l'arribada dels primers colons provinents del Regne Unit (episodis com els del Mayflower o la fundació de la colònia de Jamestown a Virginia) a principis del segle XVII és quan el nord del continent entra a la història. Des d'aleshores, més enllà de les versions edulcorades de la tradició de *Thanksgiving* o de la mateixa Pocahontas s'inicia ja una lluita a mort pel domini de l'espai i dels camps de conreu. Aquesta lluita pren dimensions de guerra oberta en conflictes com la Guerra Francoindia (1754-1763), ramificació de la Guerra dels Set Anys a Europa entre França i la Gran Bretanya. En aquest conflicte els colons britànics van aprofitar l'avinentsa per aniquilar tribus senceres aliades dels francesos i robar-los les terres que s'estenien entre la frontera de les Tretze Colònies i els Apalatxes. Paradoxalment, era la Corona britànica, sota el rei George III la que va garantir, de forma legal, la seguretat de les terres d'algunes tribus, sobretot les de la Confederació iroquesa; i precisament va ser la Guerra d'independència del que serien els Estats Units (1775-1783) la que va permetre als colons, per ordre de George Washington, tenir carta blanca per creuar els Apalatxes i conquerir, a sang i foc, totes les terres iroqueses de les nacions mohawks, oneides i sènèques que tinguessin al seu abast, tal com es llegeix en aquestes ordres de George Washington reproduïdes en l'excel·lent *Manituana* de Wu Ming (Random House, 2009):

Órdenes de George Washington al general John Sullivan, 31 de mayo de 1779

La expedición cuyo mando le ha sido confiado debe ser dirigida contra las tribus hostiles de las SEIS NACIONES incluyendo a sus aliados y partidarios. El objetivo inmediato es la DESTRUCCIÓN total de sus asentamientos y la

captura del mayor número de prisioneros de ambos sexos y cualquier edad. Es imprescindible que los campos sean devastados para impedir las cosechas de este año las futuras.

Aconsejo y recomiendo que se instalen en el centro del territorio indio con una cantidad suficiente de vituallas y municiones, y desde allí hacer partir las expediciones contra las aldeas de los alrededores, dando instrucciones para que lo hagan de la forma más directa y efectiva, de modo que el poblado no sea simplemente saqueado, sino DESTRUIDO.

Usted no prestará oído a ninguna propuesta de pacificación hasta la devastación total de todos los asentamientos. Nuestra seguridad futura depende de su incapacidad para perjudicarnos y del terror que la severidad del castigo que reciban logre infundir en sus mentes.

Un cop creuats els Apalatxes, ja en ple segle XIX, els colons, molts d'ells d'origen escocès irlandès amb experiència colonitzadora a l'illa d'Irlanda, ja no van tenir aturador. Les grans matances, sobretot acarnissament amb dones, nens i ancians, i la destrucció de collites es van succeir a la zona dels rius Ohio i Mississipi, però també es van viure resistències heroïques, com la dels seminols a la Florida espanyola. Els conflictes amb la Corona espanyola van acabar amb la compra del territori espanyol a Nord-amèrica, cosa que va significar l'obertura definitiva del continent i va permetre la conquesta del «salvatge» oest i les enormes extensions de les praderies. En aquesta fase de la conquesta, ens explica Dunbar-Ortiz, hi va jugar un paper clau un altre crim de l'home blanc, aquest cop contra la naturalesa: tant els colons com l'exèrcit federal van portar al llindar de l'extinció els búfals de les praderies, en una estratègia conscient per a eliminar un recurs vital per a les tribus lakotas, sioux, o cheiennes.

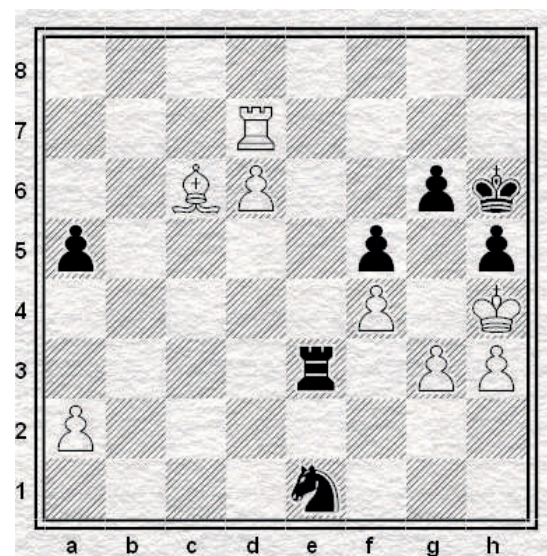
Més enllà de la resta de la crònica terrible de l'extermini a que van ser sotmeses les nacions indígenes a partir d'aquell moment, coincidint amb la guerra contra Mèxic pel control de Texas, escenari de la brutal i terrible *Meridiana de sang* de Cormac McCarthy, (Edicions 62, 2011); la Guerra Civil amb la participació dels arxiconeguts —gràcies a Bob Marley— *Buffalo soldiers*; o el camí de llàgrimes que va suposar la conquesta de les Black Hills, la massacre de Wounded Knee o la batalla de Little Big Horn i la resistència dels apatxes (que vam poder llegir en la colossal *La tierra llora: La amarga historia de las Guerras Indias por la Conquista del Oeste* de Peter Cozzens (Desperta Ferro Edicions, 2017), Dunbar-Ortiz ens parla també de marginació i desposseïció, de l'alcohol utilitzat com a arma, al comerç desigual a que van sotmetre a les nacions índies, al seu tancament en reserves, zones on la precarietat, la falta d'horitzons i desenvolupament i la violència estan a l'ordre del dia. Tant al segle XIX com al XXI.

A més a més, l'autora, en un exercici d'extrapolació admirable, ens explica com els Estats Units van crear una ideologia i una iconografia que associa tot allò indígena a tot allò que pot ser considerat enemic, a parlar de territori indi o territori *comanche* a zones de perill i guerra permanent on és millor disparar abans que no pas preguntar. I com aquesta dicotomia d'indis i vaquers, de dolents i bons, tan recurrent en l'imaginari popular va ser aplicada en gran part de les intervencions militars nord-americanes arreu del planeta, des de Vietnam fins a Iraq o Afganistan, passant per cadascun dels cinc continents on els soldats nord-americans han posat els peus. Dit d'una altra manera, veure com l'imperialisme ianqui actual no seria el mateix sense la seva experiència de centenars d'anys i milions de morts a les terres que van del Rio Bravo al Canadà, del Pacífic a l'Atlàntic.

La historia indígena de Estados Unidos no és només una lectura terrible i fascinant, una bona manera de conèixer una història molts cops silenciada, sinó que representa també un meravellós homenatge a tots aquells pobles que van patir, i estant patint, la colonització i l'agressió per part de grups humans que els superaven en tecnologia, ambició i malícia.

→ PROBLEMA D'ESCACS

Victor Rivas

Juguen negres i guanyen.

D'una partida de l'Olimpiada de Lugano el 1968, entre Irlanda i Canadà, és aquesta posició on el negre va aprofitar el torn de joc per aprofitar la posició dolenta del rei blanc. Com ho va aconseguir?

Nivell: fàcil

Solució: 1...Tf3! 2.Axf3.Cxf3++ (Amenaçant Cg2++)

Victor Rivas

Tècnic de Nivell 1,
Mestre Català d'escacs
i Candidate Master
(CM)Classes particulars
i grupals, més de 20
anys d'experiència.Contacte: 679 654 719
vrg18081977@gmail.com

→ VINYETES

M
MALARRASSAVols arribar on no
arriben altres?Anuncia't a
MALARRASSAContacta amb nosaltres:
www.malarrassa.cat
publicitat@malarrassa.cat

→ PERFIL: CONSOL HERNÁNDEZ GARCIA

IMATGE CEDIDA

Endreçant l'arxiu a casa, que ha lliurat a l'Arxiu Municipal, la Consol Hernández García retroba molt material dels anys 70 i 80, «uns temps que ens han fet. Moments tan il·lusionants a la ciutat, els joves, els barris; un esclat de gent que va veure que podia fer i transformar coses, implicar-se, això va generar una energia extraordinària», afirma en recordar.

♦ **Molt rica l'experiència a La Cogullada, on encara hi vius**

Arribo el 1972, quan no hi havia una associació veïnal formal, hi havia una junta de *cabezas de familia*. Més tard, amb un grup de veïns i veïnes comencem a gestionar el que serà l'associació. Era un barri desestructurat i marcat per la riuada del 1962. Dividit en dos per una riera que el trencava, i en aquella època baixaven aigües brutes, era ple de rates, una clau-guera a cel obert. Una injustícia ciutadana. Ara les aigües negres estan canalitzades, però és una ferida oberta a la ciutat en ple segle XXI.

El més engrescador és que vam fer pinya les dues parts. Així i tot, la divisió urbanística entre la nova, amb molta autoconstrucció, i el nucli original, més cap a la Sagrada Família i ciutat, hi era; i es va agreujar amb l'autopista de Manresa; sense serveis a cap cantó.

♦ **Tot per fer al barri!**

La construcció del pont del carrer Edison, després de molt reivindicat, va ajudar. El veïnatge es va unir per consensuar i resoldre les problemàtiques, deixant a banda les filiacions i anant al concret, que també és construir comunitat i fer cohesió social, a través de les lluites i també de la cultura.

Recordo la gran campanya per la construcció de l'escola del Vallès, amb mobilitzacions i negociació amb l'Ajuntament i els propietaris dels terrenys. També la lluita contra el projecte de construcció d'una caserna de la Policia Nacional, que no calia per res. Teníem unes altres necessitats, com el parc, que volíem que fos un pulmó i fes de barreira al soroll de l'autopista.

♦ **En revisar l'arxiu, una perspectiva de dècades, lluites pel barri i la democràcia.** Sí. Quan vam assolir la democràcia, ens va

agafar en ple procés de gestió per l'escola del Vallès, fins i tot vam ser dels primers a reivindicar l'ensenyament en català a Terrassa. Hi havia molt brogit a la ciutat, els barris, que tenien vida i personalitat pròpies, es feia moltes activitats culturals, esportives, de formació... La gent s'implicava, era protagonista.

♦ **Veus continuïtat d'aquest activisme?**

El barri s'ha transformat molt, com la societat en general. Crec que, en un moment determinat, les administracions van anar suplint el paper de la ciutadania. Els governs han de fer la seva part, però haurien d'ajudar a potenciar i afavorir que els barris i moviments ciutadans tinguin personalitat pròpia i força. Sembla que es va pensar que era millor centralitzar en lloc d'afavorir la descentralització, això va afeblir el protagonisme de les entitats veïnals.

♦ **Tens una visió negativa?**

No ho crec. Fent balanç, vam aconseguir molt. En un barri petit es va fer un pla d'ordenació urbanística, en l'elaboració del qual vam participar molt activament, per atendre urgències i reservar espais per a serveis, recuperació de places, el parc, etc. Després, no tot ha sortit com volíem, però el balanç és positiu. Personalment, per motius laborals i treballant fora de Terrassa, em vaig anar retirant i no he pogut seguir acompanyant aquests processos.

♦ **Faries un balanç més general?**

Pel que fa al moviment veïnal, aquest ha trobat altres formes de fer, i han sorgit altres organitzacions. El teixit social es transforma i canvia d'acord amb els nous temps, i això és necessari i saludable. Pel que fa a la ciutat, podem estar orgullosos de la feina feta.

Malgrat això, crec que avui dia, quant a urbanisme està estancada, amb materials poc resistents, desídia i deixadesa, principalment als barris, els accessos a la ciutat, les rieres i el seu entorn; veig decadència. Sembla que ens haguéssim plantat amb el parc de Vallparadís.

De la ciutat industrial i tèxtil que érem als anys 70 queda poc. Tenim un xic de romànic, un xic de modernisme, som ciutat del Jazz. Tenim la marca de ciutat universitària, audiovisual i tecnològica, de serveis... Estem

«Vam aconseguir molt, però ara veig la ciutat estancada»

Nascuda a Can Palet, quan quasi tot eren camps, ha conegut el seu creixement i transformació urbanística, «un model pèssim, el barri s'ha transformat en un nucli molt aclaparador». Filla d'una família compromesa (pare i avi represaliats), de jove va començar a fer vida pels barris Torrent de la Maurina i La Cogullada, activitats culturals principalment. Participà en la creació del club juvenil Cervantes, a tocar del carrer Núria, i del centre juvenil JG, sigles del dirigent comunista Julián Grimau (afusellat el 1963, malgrat la campanya internacional de solidaritat que comptà, fins i tot, amb la veu del Papa). Militant de la Joventut Comunista i, més tard, del PSUC, del qual va ser la primera dona secretària general a Terrassa, fou sempre activista del moviment veïnal, primera presidenta d'una AV a la ciutat. Un període que considera «molt educador, pel treball amb persones de moltes sensibilitats i pensament polític, unides entorn de les prioritats de la comunitat i fent pinya per la cohesió del barri, sense instrumentalitzar la gent».

molt orgulloses, val, però com impacta tot això en la vida de la seva gent al segle XXI?

♦ **Has parlat poc de la política, els partits.** En aquests moments hi ha moltes coses que no m'agraden, específicament pel que fa a les esquerres. Diria que no estem fent la lectura adequada de la situació. Clar que nosaltres vam resoldre malament alguns aspectes de la Transició que, potser ara, ens estan passant factura. Crec que vam fer el que es podia partint del període de repressió del franquisme, les cartes que tens sobre la taula són les que són.

“Veig decadència. Sembla que ens haguéssim plantat amb el parc de Vallparadís”

♦ **Així com veus estancada la ciutat, creus que també ho està l'esquerra?**

Sí, i crec que una cosa és conseqüència de l'altra. Hi ha manca de reflexió col·lectiva i un no voler entendre que la societat penalitza les divisions. Hem de treballar al voltant d'un projecte unitari d'esquerres, sumant noves energies, abordant els problemes reals de la gent, pensant en la societat del futur. No és fàcil, però ha de ser possible.

♦ **No sembla el cas de la lluita feminista.**

Personalment, crec que cada dona ho vivim des de la nostra experiència. A casa, el meu pare també feia les tasques domèstiques i cuidava de nosaltres, perquè la mare també treballava a la fàbrica tèxtil Fontanals. A més, el pare va morir quan jo tenia 12 anys, així que no tinc la figura paterna d'autoritat. Amb la mare vam anar endavant, va ser una

dona forta i lluitadora. Això em va fer molt independent.

Vaig participar en la creació de Dones Democràtiques, impulsada per les dones del PSUC, una organització més entre els moviments de dones d'aquell temps. Entenia que les dones havien d'assumir el lideratge i que aquest s'assoleix des de l'acció i el compromís, amb independència econòmica i cultural, probablement per això els meus referents estaven més enllà, en dones activistes d'arreu com l'Àngela Davis, la Bernadette Devlin o la Petra Kelly.

♦ **Creus que els governs han influït negativament en aquest front?**

Durant molts anys he treballat en administracions públiques, desenvolupant programes de polítiques públiques d'igualtat. He tingut l'oportunitat de compartir experiències amb col·lectius de dones de ciutats europees i sud-americanes, i aquest bagatge m'ha fet entendre la importància de les administracions com a instrument de transformació, facilitant recursos, tant per la millora de les condicions de vida de les dones, com, i sobretot, per prevenir i combatre situacions de violència. Recordo quan es va obrir casa Galeria, em va alegrar molt.

♦ **Quina tasca hi ha a fer actualment?**

La formació i la sensibilització de tothom, molt important la dels professionals de les administracions per la responsabilitat que tenen. Començant per les escoles, això sempre; però insisteixo ara perquè els casos de violència i microviolències que es donen a la nostra societat són molts i esgarriñosos. Les grans lleis són necessàries, tanmateix han d'anar acompanyades de recursos econòmics, de professionals i del treball d'educació i sensibilització del conjunt de la societat. S'ha d'estendre com una gran taca d'oli. La nostra societat no es pot permetre fer més passos enrere.

Lluís Costa